

CSONGOR ÉS TÜNDE

SZÍNJÁTÉK ÖT FELVONÁSBAN

I R T A

VÖRÖSMARTY MIHÁLY

G Y O M Á N

nyomtatott Kner Izidor betűivel

1 9 2 1.

La Eur
V9545cs

614735

8. 7. 55

SZEMÉLYEK

Csongor, ifju hős,
Kalmár,)
Fejedelem,) vándorok.
Tudós,)
Balga, földmívelő, utóbb Csongor szolgája.
Dimitri, boltos rác.
Kurrah,)
Berreh,) ördögfiak.
Duzzog,)
Tünde, tündérleány.
Ilma, Balga hitvese, Tünde szolgálója.
Mirigy, boszorkány.
Tündérek, Nemtők sat.

(A pogány kúnok idejéből.)

ELSŐ FELVONÁS

Kert

(Középett magányosan virágzó tündérfa áll,
alatta Mirigy kötözve ül. Csongor jó)

Csongor

Minden országot bejártam,
Minden messze tartományt,
S aki álmaimban él,
A dicsőt, az égi szépet
Semmi földön nem találtam.
Most mint elkapott levél,
Kit süvöltve hord a szél,
Nyugtalan vagyok magamban,
Örömemben, bánatomban,
S lelkem vágy szárnyára kél.
Ah, de mit látok? közepen
Ott egy almatő virít,
Csillag, gyöngy és földi ágból,
Három ellenző világból,
Új jelenség, új csoda.
S aki ott kötözve ül,
A gonosz, kaján anyó,
Nénje tán a vén időnek,
Mint leláncolt fergeteg,

Zsémbel és zúg; mit jelent ez?

Vén Mirígy —

Mirígy

Ah, nagy szerencse

Elhagyott agg ősz fejemnek,

Csongor úrfi, hogy közelgesz.

Látod, mint vagyok lekötve,

Minden embertől kerülve,

Félig éh, félig halott.

Csongor (félre)

Minden szó, mint a hamis pénz,

Oly balúl cseneg fülemben. (Mirígyhez)

Szólj, mi baj?

Mirígy

Csodát beszélek,

Millyen a nemes hazában

Rég nem történt.

Csongor

Tedd rövide.

Mirígy (félre)

Hogy parancsol! — Halld tehát,

Kedves úrfi, kit szemfénynek,

Örömének, kellemének

Szült s nevelt föl szép anyád —

Csongor

Vén penész, ne tétovázz,

Térj dologra; vagy biz isten,

Itt felejtlek a fatőben.

Mirígy

Légy kegyes (félre)

Hah! büszke gyermek,

Vessz el, mint a fűzi gomba;

Légy egérré, légy bogárrá,

Vagy légy olyan, mint Mirígy.

C s o n g o r

Mit morogtál, vén Mirígy?

M i r í g y

Csak tűnődtem, mint beszéljem —

Látod itt ez almafát:

Mennyi ág, ahány levél,

Annyi új csodát terem.

Ezt — de nem vallok neki —

Ezt a rossz kopár tető,

Tán a naptól s csillagoktól

Terhbe jutván, úgy fogadta,

S szülte mint boszú jelét;

Mert eleddig rajt' egyéb

Rossz bogácsnál s árvahajnál

Nem termett: azért leve

„A boszorkánydomb“ neve.

C s o n g o r

Milly utálatos zavart szól,

Szép s rutakból összeszöve.

M i r í g y

Most, nézd úrfi, a kopáron,

E szép almatő virágzik.

Szín ezüstből van virága,

S mint fehér rózsák ölében

Mász a fészkelő bogár,

Mint a légy, mely téjbe hullott,

Mint új hóban agg bogyó —

C s o n g o r

Mily kemény vas tűrödelmem,

Hogy még rá figyelhetek?

Szólj s ne tétovázz, vagy e lánc

Megkettőzik csontodon ma.

M i r í g y (félre)

Hogy gebedj meg, azt kívánom,

Méreg tengerében. — Úrfi,
Hogy heves vagy nem csodálom,
Ifju még s tán sejted is már,
Hogy tündér, aranyhajú lány —
Mit beszéltem!

C s o n g o r

Mit beszélsz?

M i r í g y

Csak álom.

Vén ajak, tudod, csevegni
Jobb' szeret, mint enni, inni.
Halld tovább: ezüst virága
Csügg e tündér almafának,
S benne drága kő ragyog.
Három ízben elvirágzik
Ez naponnan, este rajta,
Mint a szűz emlői bimbók,
Oly kis almák duzzadoznak.
És mikor közelget a
Szép borongó éjszaka,
És az éjfél, a gyilkosnak,
Denevérnek és tolvajnak,
S kósza szellemnek dele,
Száll, mint holló szárnya le;
S felleg ül vad csillagon,
Felleg, mellyet a mocsárból,
Sárkányok sohajtatából,
S nyílt sirokból összevon,
S szürke apján a bagoly
Szemmeresztve lovagol,
Rém a bolygó rém nyakán,
Csép anyó a piszkafán,
Szép regében halandóknak
Bal szerencsét, gyászt huhognak,

S a gyujtónak őrszeménél,
 Egy leégett ház tövénél,
 Isznak, esznek, alkudoznak,
 S bömböl a bölömbika,
 S a szüzek legjobb bika
 Most fiát megy eltemetni,
 Ölni, aztán eltemetni —

C s o n g o r

Hah utálat, förtelem.
 Nem! tovább nem tűrhetem.

M i r í g y

Elmegy, itt hágy, kell sietnem,
 Úrfi! úrfi! végezem már.

C s o n g o r

Elfutnék a szörnyetegtől,
 S a kívánság nem bocsát:
 Hallanom kell.

M i r í g y

Légy figyelmes.

Mint mondám, az éj, ha jó,
 Érne kezd a fán az alma,
 S mint egy most szült lánykafő,
 Olly arannyá duzzad halma.
 Még is ebben agg apádnak
 És anyádnak haszna nincsen;
 Mert bár mennyien vigyáznak,
 Bájj szellő kel éj felében,
 Melytől a szemek lehúynak.
 S reggel a szedett fa áll,
 Mint a pusztá tüskeszál,
 S mert legaggabb én vagyok,
 Legtovább virraszthatok,
 Azt beszélték, s ide köttek
 A fatőhöz, s megnevettek.

Engem is pedig lesújt a
Bűvös álom ón hatalma,
És ez harmad éje már,
Étlen, szomjan, hogy vigyázok.

C s o n g o r

Mily nem ösmert gondolat,
Új kíváнат, új remény ez,
Mely mint vert hab tengerén
Vándor éji villanat,
Háborús eszembe hat?

M i r í g y

Hogy pusztúljon a kegyetlen!
Még sem old el láncaimtól.
Vallanom kell többet is,
Vallanom kell a valót. —
Halljad úrfi, mely gyanúm van:
Innen tündér szép leányzó,
Aki e fát ülteté tán,
Hordja vissza mint sajátját,
Az arany gyümölcsöt is.

C s o n g o r

(Mirigy láncait leveri)

Menj, siess el; láncaidtól
Megmentett karom; de menj el,
Merre lábad visz, szemed lát;
Mert ha még e szent helyen
Itt talállak, eltemetlek.

M i r í g y

Áldjon isten — megboszúllak —
E jó tétedért — megfojtlak,
Csak tehetném! — légy szerencsés —
Mint az ördög papsüvegben.

C s o n g o r

Menj, menj, menj; ne lássalak.

Mirígy (mentében)

Nem megyek, míg büszkeséged
Szarva nem jut körmeimbe.
Mint a sánta nyúl leszek,
Mely kilenc fiát megette,
S a harasztba bujdosott. (El)

C s o n g o r

Szép fa kertem új lakója,
Mely mint nem várt ritka vendég,
Félig föld, félig dicső ég,
Ösmeretlen kéz csodája
Állsz előttem s a kopárra
Életet, fényt, gazdagságot,
S hintesz álmot a sovárra,
Mint tehessem, mint lehet,
Hogy ne nyomjon engem álom,
S megláthassam kincsedet?
Földben állasz mély gyököddel,
Égbe nyúlsz magas fejeddel,
S rajtad csillagok teremnek,
Zálogúl talán szívemnek,
Hogy ha már virágod ilyen,
Üdv, gyönyör lesz szép gyümölcsöd.
Szép fa, tündér kéz csodája,
Vajha ilyen légy nekem.
Ah, de mit tekint szemem?
Szerelemnek rózsaszája,
Mondd, minek nevezzem őt,
A nem földit, a dicsőt?
Hattyu szálla távol égből,
Lassu dal volt suhogása,
Boldog álom láthatása,
S most, mint ébredő leány,
Ringató szél lágy karján,

Úgy közelget andalogva;
 Ah, tán ez, kit szívdobogva
 Vártam annyi hajnalon?
 Ah, tán e fa ültetője,
 Ennyi bájnak és gyönyörnek,
 Ennyi kincsnek asszonya?
 Rejts el, lombok sátora,
 Rejts el, éjfél, szív, ne dobbanj,
 El ne árulj, el ne rontsad
 A szerencse útait.

D a l

Álom, álom,
 Édes álom,
 Szállj a csendes föld fölé;
 Minden őrszem
 Húnyjon, csak nem
 A várt s váró kedvesé.

C s o n g o r

Álom, álom, édes álom,
 Ah, csak most ne légy halálom.
 (Elrejtezik)

T ü n d e, I l m a (jőnek)

I l m a

Asszonyom, tudod, hogy engem,
 E poros földről emeltél
 A magas tündér hazába,
 S csak azért, hogy ott napestig
 Csongor úrfiról beszéljek,
 Szép szemérről, szép hajáról,
 Fejedelmi termetéről.
 És arról a mézajakról,
 Mely dalt s csókakat terem.

T ü n d e

Ah, hogy ennyit tudsz csevegni.

I l m a

Lásd, nem ok nélkül beszélek.
 Itt nekem férjem maradt,
 Akit Balgának neveznek.
 Ollyan isten-verte had
 Nincs talán a félvilágon.
 Szomja, éhe mondhatatlan,
 E nagy föld kenyér ha volna,
 S hozzá sajt a holdvilág,
 Már eddig felfalta volna,
 Hold az égen nem ragyogna,
 S most itt nem járhatna láb.
 S hogy még vannak tengerek,
 Nincs egyébtől, mint csak attól,
 Hogy bennök nem bor pezseg.
 S asszonyom, lásd, e gonosz csont,
 Első nap már verni kezdett,
 És ijeszte, hogy megesz, ha
 Enni nem hozok neki.
 Tudni most azért szeretném:
 Meddig tart e bujdosásunk?
 Mert, mi könnyen eshetik,
 Hogy még itt a csipkefán
 A rokonságnak miatta,
 Fenn akad csipkés ruhám,
 S Balga itt talál az ágon,
 Azt gondolja, som vagyok,
 És nekem jön, és leszed:
 Akkor jaj lesz életemnek,
 Jaj szegény tündér fejemnek!

T ü n d e

Ah, ne kelts föl bánatimból.
 Ilma! Ilma! messze honból,
 Látod, mily hiába járok.

E kies fát mily hiába
 Ültetém vad föld porába,
 Kedvesemre nem talállok.
 A fa kincseket terem,
 A fő kincs, a szerelem,
 Szép világa álmainnak,
 Mellyek e vidékre vonnak,
 Ah, az rajta nem terem.

Ilma

Asszonyom, mit adsz, ha mondom,
 Hogy belől a lomb alatt
 Csongor úrfi szúnyad ott?

Tünde

Ilma, mit beszélsz bohóul?

Ilma

Engedd hát, hogy én öleljem.

Tünde

Áldott, kedvező szerencse,
 Mint köszönjem ezt neked!

Ilma

A szerencse vak gyerek,
 Ezt inkább nekem köszönjed.

Tünde

Vágyaimnak vég határa,
 Itt vagy, s reszketek belépni.

Ilma

Késel? Megmutassam-e,
 Mint kell sűrű galy között
 A szerelmest föltalálni?

Tünde

Hagyd el, Ilma, a szerelmes
 Csillagot hordoz szemében:
 Annak nincs setét s homály;
 Bár bolyongjon éj felében,

Kedvesére rá talál.
Menj, míg itt mulat szerelmem,
S régi kínjait elenyelgem,
Keltsd föl a kis csalogányt,
Hogy míg senki nincsen ébren,
Ő szerelmi kéjt zenegjen,
S dallal töltse a magányt. (El)

I l m a

Úgy legyen; de ah, mi szépen
Körmöciznek itt az almák.
Kár, hogy nem lehet megenni!
Itt egy férges is fityeg,
S mert az alma színarany,
Férge nem gyémánt-e vajjon?
Vagy tán Balga lett bogárrá,
Amióta elvagyok,
S most itt benne bujdosik?
Ah, be megjárnám vele.
Nem kell férges alma, nem.
(Le akar egyet szakasztani, s nem tud)
Hah, hogy nem nekünk terem!
(A kert belsejébe vonúl. Mirígy jó)

M i r í g y

Átkozott hatalmas álom!
Háromszor kívájta körmöm
E hitetlen két szemet,
És háromszor visszatette
Mérges harmatban mosottan,
Fénybogárral megrakottan,
Mégis álom nyomta el.
De mi ez, mely ritka fény?
Fenn ragyognak már az almák,
S a szerelem puha ágyán,
Hah, ott szúnyad a tündér lány —

Dús aranyló hajazatja
 A szép ifjat elborítja,
 S boldogságot álmodik.
 Nem, nem, ezt nem nézhetem.
 A boszú hajt és kajánság.
 Szép hajában kárt teszek.

(Tünde s Csongor egy gyepágyon a fán belől, annak lombjaitól félig eltakarva látszanak.
 Mirigy lopva közelít Tündéhez s hajából egy
 fürtöt levág)

Mirigy

Megvan, megvan! e hajakkal
 Elborítom lányomat.
 Csongor lássa, s megcsalódjék,
 Karjain elandalodjék,
 S akkor én uralkodom. (El)

Ilma (jő)

Istenem, már reggel is lesz,
 Mégis a földön vagyunk;
 S milly unalmas itt az élet,
 Annak, aki nem szeret,
 Hát még, akit nem szeretnek!
 Ah, de mit látok? riadva
 És boszúsan jó ki Tünde.

Tünde és Csongor (jőnek)

Csongor

(esdekelve)

Tünde, nem maradsz tovább?

Tünde

Csongor, nem lehet, bocsáss.

Csongor

Nem kötöz le hű szerelmem?

Tünde

Ah, szerelmed űz tovább.

C s o n g o r

Éltemet viszed magaddal.

T ü n d e

Éltemet hagyom helyette.

C s o n g o r

Tünde! Tünde! még alig

Láttam arcod hajnalában,

Szép szemed két csillagában

Felderülni mennyemet;

Illetetlen ajkaiddal

Szívköthő hajfodraidval

Még nem játszhatott szerelmem,

S Tünde búcsút kell-e vennem?

T ü n d e

Még alig szemléltelek,

Hű szerelmem hajnalát,

Rózsabokrárt vágyaimnak,

Rég ohajtott kincsemet,

S ösmeretlen karjaidtól,

Még nem ízlett csókjaidtól,

Elszakasztom szívemet.

C s o n g o r

Vérzenem hagysz —

T ü n d e

Vérzem én is

Orvosolhatatlanúl.

C s o n g o r

Ajkad hajnalló egén

Ily halálszó zúg-e, Tünde?

T ü n d e

Ah bocsáss, nem késhetem.

C s o n g o r

Szólj, mi hajt el, édesem?

T ü n d e

Csongor, ah — vagy mondjam-e?
Egy gonosz van, aki üldöz,
Egy hatalmas gyűlölője
Új szerelmünk frígyinek.
Érzem, érzem nagy hatalmát —

C s o n g o r

Napfényt többé soha nem lát,
Mondd, ki az? hogy kardra hányjam,
S mélyen, mélybben tengereknél,
Eltemessem, mint az ólmot.
Szólj, nevezd meg a gonoszt —
És —

T ü n d e

Ne lázadj fel hiába:

Hős karod nem árthat annak,
Aki titkon vétkezik.
Nézzed e fát, a gyönyörnek
Fája volna; itt reméltem,
Szerelemtől boldogítva,
Senkitől sem háborítva,
Vágyaimnak álmait
Teljesedni karjaidban;
Itt reméltem árnyaidban,
S mily gyönyörnek éjeit!
S ím, az első éjjelen,
Or kezek megbántanak,
És elárúlt titkaimmal,
Károhajtó hatalommal,
Ellenségim játszanak.
Vissza hát a messze honba,
Visszahordom kincsemet,
Hol magányos napjaimban,
Míg szivemben egy sohaj van,

Érted égve, érted aggva,
Mondhatatlan bú temet.

C s o n g o r

Tünde, egy szót hagyj szívemnek:
Merre tartod honnodat?

T ü n d e

Ah, ne újítsd kínomat:
A madárnak tolla van,
S nem repülhet annyira;
A folyamnak árja van,
S nem foly árja oly tova.
Zúgva kél a fergeteg,
S Tündérhonban üdlakig,
Hol magányos búm lakik,
Míg elér, alig piheg;
Gyenge szellőként lebegvén
A legifjabb rózsza keblén,
Mint sohajtás, úgy hal el.
A kis illatajku méh,
Melly az ifju rózsakeblén
Álmadozva ringadoz,
Föl nem ébred, nem gyanítja,
Hogy vihar fuvalma volt,
Mely miatt az ág hajolt.
Így hová sebes madár,
Fergeteg, viz el nem érnek,
Kedves, ah, hogyan jöhetnél,
Értem sors bitangja lennél!

C s o n g o r

Ah, ha nézlek, és ha hallak,
Szívem elvész bánatában.
És ez egy lélek csekély,
Meggondolni, mint bírálak,
Mint vagy itt, s mint nem leendesz?

Tünde, nézz körül utószor:
Még, ha föld ez, és az ég,
Hidd, meglátlak valaha.

T ü n d e

Most és többé nem soha.
Csongor, ah ne légy felejtőm.
Hű szerelmem e kebelben
Mint az általültetett ág,
Mely tavaszt és új napot vár,
Úgy fog várni évről-évre,
És örökre nem virítani —
Csongor, ah az éj mulik,
Végzetemnek úz hatalma.
Tünde búcsút mond, siralmast,
Az örömnnek és neked. (El)

C s o n g o r

Volt-e? vagy csak álmodám?
És az éjnek költeménye
Font körül e gyász tünettel?
Hah, ki ez még — Böske, állj meg,
Böske kérlek.

I l m a (jő)

Ilma, kérem.

Oly paraszt név nincs divatban,
Ahol Tünde tart lakást.

C s o n g o r

Ilma hát —

I l m a

Kis szolgálója.

C s o n g o r

Asszonyod ha oly kegyetlen,
Ilma, állj te meg szavamra.
Mondd el, fényes üdlakot
Tündérhonban hol keressem.

Ilma

Csongor úrfi, megbocsáss,
Már a hajnalcsillag int,
S míg hattyúvá változom,
Ahhoz is csak kell idő.
Aztán, jól tudod, melegben
Nem jó járni az egekben.

Csongor

Ilma, dévaj, mit beszélsz?
Azt csak, Ilma: merre menjek,
Napkeletre, napnyugatra —

Ilma

„Sík mezőben hármass út,
Jobbra, balra szerte fut,
A középső célra jut.“
Csongor úrfi, jó szerencsét. (El)

Csongor

Jaj, mi szörnyen elhagyattam!
Tündérálmaim világa,
Ah, miért is hajnalodtál,
Ily hamar, hogy elborúlj?
Most fényhez szokott szememnek
E ború, az éj sötéte
Olly ijesztő, oly nehéz.
Éjfél fekszik a napon,
A szelíd hold nem világít,
Míg elvesztett üdvömet,
Tünde, téged nem talállak.
Pusztaság légy s kietlen, ég,
Légy vadonná, föld; szívemben
Végtelen vadon nyílik,
S benne bujdosik szerelmem
Boldogsága romjain — de
Mit tünődöm itt? Megyek:

Isten áldjon agg apám,
 Isten áldjon agg anyám,
 Megsirattok tán; de többé
 Engem nem találtok itt.
 Tündérhonban üdlakon,
 Virrad ékes hajnalom:
 Arra, mint vihar, ragadnak
 Őt ohajtó vágyaim.
 Nincs nyugalmam, életem nincs.
 Míg nem bírják karjaim. (El)

Sík

(Középett hármas út. Az ördögfiak három felől
 jönnek. Legelőbb Duzzog egy rókafigat hajt
 által a színen)

D u z z o g
 Hőhe! hőhe! hőhe, hő. (El)
 K u r r a h
 Berreh, hőhe!
 B e r r e h
 Kurrah, hő!
 K u r r a h
 Mit kerestél?
 B e r r e h
 Mit találtál?
 K u r r a h
 Ürge combot.
 B e r r e h
 Sárca lábót.
 K u r r a h
 Rossz ebéd.

B e r r e h

Szegény ebéd.

K u r r a h

Vissza, vissza, vissza még. (El)

B e r r e h

Jobbra én, te balra mégy. (El)

D u z z o g

(kívül)

Hőhe! róka, hőhe, hő!

Csülködöt már elharaptam,

Gödrödöt befojtogattam;

Hőhe! róka, hőhe, hő!

K u r r a h, B e r r e h (jönnek)

K u r r a h

Mit kerestél?

B e r r e h

Mit találtál?

K u r r a h

Loptam, loptam egy tojást.

B e r r e h

Add, hadd lássam, micsodást.

K u r r a h

Tarka barka.

B e r r e h

Szép tojás.

K u r r a h

Vén bagolyból vén tojás.

Fészken ült, nagy álma volt:

Ifju nőnek ablakán

(Szőke volt és halovány)

Zörgetett a vén zsivány,

Hármas három éjszakán;

Most alutt, majd összedült,

Szürke hátán bolha ült.

B e r r e h

Azt megetted.

K u r r a h

Elvetettem.

B e r r e h

Majd kikel.

K u r r a h

Bagolyba tettem;

Azt álmodta, csibehús.

B e r r e h

A bolondos vén anyus!

K u r r a h

Loptam egy tojást alóla,

S megkopasztottam magát.

B e r r e h

Ily csodát még nem hallottam.

K u r r a h

Majd kikölti nyolc fiát.

És röpködni nyavalyás

Nem fog tudni, mászva mász,

És megesszük, jó ebéd lesz.

B e r r e h

Jobb, ha esszük, mintha ő esz!

K u r r a h

Mit kerestél, mit találtál?

B e r r e h

Parti bürkön kék bogár ült.

K u r r a h

Add, hadd lássam.

B e r r e h

Útra készült,

S megfogám.

K u r r a h

Nem hoztad el?

B e r r e h

Domb alatt tehén legel,
Annak adtam, hogy pusztúljon,
Teje tőle megromoljon,
Borja téjtől dombra hulljon.

K u r r a h

Ott megesszük, jó ebéd lesz.

B e r r e h

Jobb, ha esszük, mint ha ő esz.

K u r r a h

Vissza, vissza, vissza, még. (El)

B e r r e h

Jobbra én, te balra még. (El)

D u z z o g (kívül)

Hőhe! róka, hőhe, hő!

Vagy megeszlek, vagy egyél meg.

Körmeim között gebedj meg.

Hőhe! róka, hőhe, hő!

K u r r a h, B e r r e h

(jőnek)

K u r r a h

A bagoly megkergetett,
Vén Mirígy volt a bagoly.

B e r r e h

A tehén megkergetett,
Vén Mirígy volt a tehén.

K u r r a h

Nyolc tojását mind megitta.

B e r r e h

Borja tőgyét vérre szopta.

K u r r a h

Megijedtem, elszaladtam,
A tojást is összezúztam.

Nincs mit inni, nincs mit enni.

B e r r e h

Étlen, szomjan kell heverni.

D u z z o g

(a rókát kergetve jő)

Sánta róka, hőhe, hő!

Már alig piheghetek:

Megharaptál, én megeszlek:

Hőhe! sánta róka, hő! (Elfogja a rókát)

K u r r a h

Mit kerestél?

B e r r e h

Mit találtál?

D u z z o g

(a rókát mutogatva)

Rókahúst,

Csibehúst.

Róka a csibét megette,

Hogy keresték, csak nevette.

Most elfogtam, és megesszük,

Gyomrainkba eltemetjük.

K u r r a h

Mely dicső egy lagzi ez.

B e r r e h

Rókahúsból csibe lesz.

D u z z o g

(elbocsátja a rókát)

Rókahús,

Csibehús,

El ne fuss!

M i n d

(a róka után futva)

Hőhe, sánta róka, hő! (El)

M i r í g y (jő)

Hajj ki, lányom, rókalányom,

Hajj elő! —

Hogy zavartak minapában,
Félelemből lányom arcát
Rókabőrbe öltözém át,
S elbocsátám a harasztban,
Már eddig südő lehet.
Most meg visszaalakítom,
Szép arany hajjal borítom,
Csongor majd belé szeret.
Hajj ki, lányom, rókalányom,
Hajj elő! — hogy nem találom!
A majorba ment talán
Csirkeszív, lúdmáj után.
Hajj ki, lányom, rókalányom,
Hajj elő! —

(A bokrokat megzörgetve el)

T ü n d e, I l m a

(jőnek)

T ü n d e

Ilma, én itt meghalok.

I l m a

Ah, ne halj meg, asszonyom,
Nincs, hová temesselek.

T ü n d e

Veszteségem kínja tenger,
Rajta szélvész bánatom.

I l m a

Tenger színe változandó.

T ü n d e

Veszteségem kínja nem.

I l m a

A szélvészek elmulandók.

T ü n d e

Bánatom hatalma nem.

Ilma

Ah, ez mind azért vagyon,
Mert magad sem vagy halandó.

Tünde

Ilma, mondd el, mit tegyek?
A hitetlen ész tanácsa
Lelkemet már nem szolgálja,
S szívem olly igen beteg.

Ilma

Azt igen bölcsen teszed,
Hogy tanácsomat kívánod,
Itt a földön, asszonyom,
Hol te, mint én, nem születél,
Mert a göncöl csillagán,
Úgy termettél rózsafán;
Onnan egy vihar lerázott,
S Csongor úrfi kebelén
Virradál meg, ébredél fel,
Kínos édes érzeménnyel
S most kérsz, hogy segítsék én.

Tünde

Ilma, ily vigasztalóm vagy?

Ilma

Halld tovább: a munka nem nagy.
Csongor úrfi erre jó,
Itt a hármás útelő.
Erre, mondtam, hogy menendünk.

Tünde

S az mi hasznot hajt nekem?

Ilma

Itt az úton jelt tegyünk.

Tünde

Ilma, Ilma kedvesem,
Mondd, mi jel legyen?

Ilma

Halálfő.

Tünde

Visszarémül.

Ilma

Hát reményfő.

Tünde

Millyen az?

Ilma

Halld asszonyom:

Hagyd itt a kis ujjodat.

A kis ujj már azt jelenti,

Hogy nagyobb ujj is vagyon.

Tünde

Lelkemet, ha úgy lehetne,

Hagynám, Ilma, zálogúl.

Tán felfogná társaúl,

S avval hozzám elsietne. —

Ah, de úgy sem volna jó;

Mert ha lelkem nála lenne,

Vissza hozzám nem sietne,

Amint vissza, tört hajó

Árva parthoz nem siet,

Mellyen a búbánat él,

A reménység sem remél,

S mindent pusztaság temet.

Ilma

Hagyd el a nehéz tünődést,

Asszonyom, te szép virágszál,

Már tudom, mi jelt teszünk.

Nézd, a tiszta szép homok,

Ebben a kis lábnyomok

Csongor úrfinak szemében

Mind vezérlő csillagok.

Add idább hát lábadat,
Hadd nyomom le a homokba.

T ü n d e

Ilma, nézd itt lábnyomom.

I l m a

Most én is nyomot hagyok,
S mellé hosszú nagy fület,
Balgá férjem címerét.

T ü n d e

A sötétben szikra is világít.
Jó reményem, el ne hagyj. (El)

I l m a

Jaj, jaj! ott a telken Balga ásít;
Nincs más mentség, mint: szaladj. (El)

M i r í g y s a M a n ó k (jőnek)

M i r í g y

Hah, hogy átkaim kifogytak!

K u r r a h

Kell-e róka, vén Mirígy?

M i r í g y

Vessz meg érte, hogy megetted.

B e r r e h

Kell-e róka, vén Mirígy?

M i r í g y

Vére benned föllobogjon;
Égj miatta, mint pokol.

D u z z o g

Hőhe, róka, sánta róka;
Kell-e rókahús, Mirígy?

M i r í g y

Ordítson föl álmaidból,
Amit ettél, rossz kölyök.

M i n d

Kell-e róka, vén Mirígy?

Mir í g y

Mindenik falat haraggá
Forrjon össze bennetek;
A gyűlölség ostromozzon,
Egymás ellen felhúszítson:
Marakodva vesszetek. (El)

Kurrah

Hah, mi hő ez.

Berreh

Jaj, megégek!

Kurrah

Duzzog, Duzzog! én megütlek.

Duzzog

Kurrah, Kurrah! megharaplak.

Berreh

(Kurrához)

Üsd fülön, rossz húst hozott. —

Jaj, megégek.

Kurrah

Hah, minő hév.

Berreh

Meg ne verd, csak üsd agyon.

Duzzog

Vén szelindek, nem nagyon.

Kurrah

Összetörlek.

Berreh

Összezúzlak.

Duzzog

Megkörmöllek, megharaplak.

Kurrah

Itt a bocskor, érd utól.

Berreh

Itt az ostor, vágd pofúl.

D u z z o g

A palást meg rám borúl.

(Elkapkodják egymástól a pörös jószágokat)

K u r r a h

Állj elébe.

B e r r e h

Törd agyon.

D u z z o g

Vén szelindek, nem nagyon.

=====

MÁSODIK FELVONÁS

Hármas út vidéke

C s o n g o r

Tévedésnek hármas úta,
Útam itt ez volna hát,
Mellyen éltem sugarát
Fölkeresnem Ilma mondta.
A közép a biztos út,
Ó, de mellyik nem közép itt?
Mellyik az, mely célra jut?
Itt egymásba összefutnak,
Egy csekély ponton nyugosznak,
S mennyi ország, mennyi tenger
Nyúlik végeik között!
Vagy tán vége sincs az útnak,
Végtelenbe téved el,
S rajta az élet úgy vesz el,
Mint mi képet jégre írnak?
Ím, de itt a hármas útvég,
Mint varázskör áll előttem;
A kívánság, a reménység,
Int, von, ösztönöz belépnem.
(Fellép a hármas útra)
Hah! mily tekintet! Egy raj a világ.

A legkisebb por, mint él, mint mozog.
S mi vándor arcok jönnek itt elém?

K a l m á r (jő)

Szomszédim a két Indiák nekem,
S az új világnak minden partjai
Ösmérnek engem és hajóimat.
Még egyszer ennyi! és a félvilág
Kincsét zsebemben hordozom.
Mi lesz még zárva ennyi báj előtt!
Az éjet nappá, éjjé a napot
Varázslom által, és a szerelem
Arany bilincsre kötve, mint urát,
Fog bébocsátni titkos ajtaján;
S örömnék, fénynek, kedvnek kútfeje,
Barátokat fog látni palotám,
Amillyeket szív s ész ohajt

C s o n g o r

Megállj.

K a l m á r

Pénz kell-e? izzadj; járj utána, s lesz. —
Tőlem csak annak jut, ki dolgozik.

C s o n g o r

Más az, mit kérek: tedd le gondodat.
Te sokfelé jársz dús hajóidon,
Ahol kel és száll, láttad a napot,
Szólj, Tündérhonban üdlak merre van?

K a l m á r

Ah, hát beteg vagy? Ódd magad, hogy a
Tündér hazában éhen el ne vessz.
Itt van zsebemben a tündér világ,
Itt láthatod meg, jersze, légy buvár. (Megy)
Ez a fiú megunta étkeit,
S most csillagokra éhezik szegény.
Nagyon mohón! a csillag messze van

És fenn, igen fenn! — s színezüst-e vajjon?
(Visszakiált, zsebére ütve)

Itt a Tündérhon, itt van, nézd, viszem.

C s o n g o r

Hideg pénzbánya! minden kincsedért
Az egy szerelmet, még nevét sem adnám:
Jobb, égjen a szív, mint fagy ölje meg.

F e j e d e l e m (jő)

Te Zeüsz, te Isten, vagy bármily nevű légy,
Ki e világot részre szaggatád,
Földünket mért nem alkotád nagyobbá,
Nem akkorává, hogy ha birhatom,
Ne kelljen búnom a napfény elől,
A nagyban e kis morzsadomb urának.

(Seregeihez)

Ti napkeletre, napnyugotra ti,
Hatalmamat hordozza kardotok.
Hogy, míg leszállott, itt már fennragyogjon
Szolgálatomban a nap, s birtokom,
Míg én leszek, ne lásson éjszakát.

C s o n g o r

Megállj!

F e j e d e l e m

Te por, kit lábam eltapod.

C s o n g o r

Nem por, ha ember, olyan mint te vagy,
Vagy inkább ember és por, mint te vagy.

F e j e d e l e m

Ne ölj időt, ha por vagy, szólj, mi kell?

C s o n g o r

Csak egyre kérlek. Mert te messze bírsz,
S nagy birodalmad nem tud éjszakát,
Mondd meg nekem, hová kell tartanom,
Hogy Tündérhonban érjem üdlakot?

Fej e d e l e m

Vagy úgy? kireppent a madár, az ész,
S a fészek pusztá, szellők sípja lett.
Tündérhon, üdlak? ó igen, talán
Ha úgy mehetnék, mint a gondolat,
Vagy mint az égben repkedő sugár,
Egyik csillagtól másik, s ami van,
Mind meghódolna. — Menj, menj, jó fiú,
Tündérhon ott van, ahol én vagyok.
Jer, légy vitézem! Nem tetszik? De menj bár.
Ha feltalálod, meghódíttatom,
S rabságra fűzöm minden emberét.

(Magában)

Szegény fiú, kár érte, semmivé lesz,
S mi szép halála lenne harcaimban! (El)

C s o n g o r

Az megvető volt, ez még gőgös is,
Raboknak rabja! kincs és hatalom
Már nem segíthet. — Itt a tudomány
Jő, távolaiba elmerült szemekkel.
Kinyílt előtte, mint könyv, a világ,
S ő, mint ki könyv nélkül is tudja már,
Olvassa folyvást, ami benne van,
Vagy inkább, amit gondol, s benne nincs.
De várjuk el, tán tudja üdlakot,
S tanácsa által boldoggá teszen.

T u d ó s (elmélkedve jó)

Erő az Isten! úgy kell lennie,
Ész és erő, vagy inkább még erő:
Erő az ész is, mert uralkodik,
S mi az? természet, most felelj, ha tudsz.
Munkáit értem, nem tudom magát.
Erő, vagy Isten? melyik szó erősebb?
Szavak, nevek, ti öltök minket el!

Ezerszer oszlatám már szűz elemre
 Az össze-visszajárt természetet;
 A képzelődés elfáradt agyamban,
 S még istenem sincs. Nem tudom, mi az,
 Vagy kit nevezzek annak. És ezért
 Fáradtam annyit éjimen s naponnan,
 Hogy azt mondhasam, semmitsem tudok!
 És mégis ezt a nem tudást nem adnám
 Egész hadért, mely, hogy tud, azt hiszi.

C s o n g o r

A bölcseségnek ez csodálatos,
 Könnyű nemét választja. „Nem tudom,“
 Ez minden, amit tud, s valóban,
 Ez nem sok fejtörést kíván, s ez által
 Egyszerre minden gáncs elől kitérünk.
 Ó ember, ember, önség áldozatja.

T u d ó s

S a lélek! — ami gondol és akar,
 Ohajt és képzel, búsong és örül;
 Ez a világok alkotója bennem,
 S rontója annak, amit alkotott;
 A lélek! ami emberré teszen,
 Azt mondom annak, s még nem ösmerem.
 Én én vagyok, s mi ez? nem tudhatom.
 Ó, mért az észnek nincs fogó keze,
 Vagy mért a lélek meg nem fogható?

C s o n g o r

Rettentő ember, lelkét, istenét
 Elrázza, mint a terhes út porát;
 S a szép világot bús éjjé teszi,
 Csakhogy ne lássa, mint lesz semmivé!
 Ó! Tündérhont ez nem mutat nekem.
 Szűnyadj szerelmem, még nincs hajnalod.

T u d ó s

Az, ami van, lesz túl az életen!
Hinném; de késő; álmom elröpült.
De ím, egy ifju vár az úton ott,
Egy ember, olyan, mint anyám fia.
Talán tanulni vágyna? megkinálom;
Mert milly öröm találni hallgatót.

(Csongorhoz)

Jó ifju, mit kívánsz megtudni, szólj!
A nap körül hány kis világ forog,
Az üstökös hány, hány a bujdosó,
Kit ember ösmer, amióta él,
És írni tud — mind elszámlálhatom,
Hányféle fajból áll a földi nem
Bogártól emberig, s a szörnyekig,
Kiket csodául a tenger nevel?
Mi a villám, a szélvész és eső,
Vagy a természet durva testei
Emberkéz által mint fajulnak el
Élet s halálnak kétes eszközeivé?
Mindenttudokmár, mindent — még egyet —

C s o n g o r

Kevés, de minden, amit kérdezek:
Nézd, ifju lelkem Tündérhonba vágy,
Dúst és hatalmast kérdék, merre van,
És senki meg nem mondta, mondd te meg,
S nyisd fel tudásod kincstárát előttem.

T u d ó s

Költők világa, szép tündérvilág,
Mi kár, hogy álom, gyermeknek való!
Ébredj föl! vagy, ha még álmodni jobb,
Menj, álmodd vissza, amit álmodál,
Mert a valóság csalt remény —

C s o n g o r

Ne ronts el,

Ez egy kívánság éltet; nélküle
Pusztább az élet, mint egy pusztta domb,
Melyen bogácsot kerget a vihar.

T u d ó s

S úgy van; de ott a tenger, halj bele,
Ha már meguntad látni a napot.
Vagy élj, s mozogj, hogy életet ne únj. (El)

C s o n g o r

S ez minden, amiért az ember él?
Setét, üres, határtalan kebel,
Oh, a te magányod rémítő lehet!
S így utazóim útra nem vezetnek.
Egyik mint bálványt, hitvány port ölel,
A másik rommá tenné a világot,
Csakhogy fölötte ő lehessen úr,
S ez a legszörnyebb mindenek között:
Mint a halál jár élő lábakon,
És pusztta sírt hord hő kebel helyett.
Ó szerelem, gyűjts utamra csillagot,
S te légy vezérem Tündérhon felé. (Kilép)

B a l g a

(jő)

Jaj nekem!

C s o n g o r

Ki jajgat itt?

B a l g a

Jaj! az ágon fennakadtam.

C s o n g o r

S most mi hord itt?

B a l g a

Leszakadtam,

Mert a madzag gyenge volt.

C s o n g o r

Hah! tehát ágról szakadt.

Szólj, ki vagy?

B a l g a

Hej! Csongor úrfi,

Kár, hogy engem még nem ösmersz,

Látod, én tudom, ki vagy.

C s o n g o r

Meglehet.

B a l g a

De úgy van, úr vagy,

Én pedig szabó vagyok,

A sívány földnek szabója;

Én kivágom és bevarrom.

C s o n g o r

Foldozója vagy tehát?

B a l g a

Rá kalász ruhát adok.

C s o n g o r

Csak latorkodol; ne hidd.

B a l g a

Nem biz én; de halld tovább.

Udvarodnál egy leány volt,

Böske néven, akit ösmersz;

Ezt én eljegyeztem immár,

S most egyszerre szárnya nőtt,

Mint az ájtatos közönség

A faképnél a papot,

Itt felejtett, itt hagyott.

C s o n g o r

S a düh gatyamadzagával

Hogy nyakon kötötted a bút,

Mind ezért volt?

B a l g a

Mind ezért.

C s o n g o r

S a düh meztelen maradt.

B a l g a

Úgy, s a madzag elszakadt.

C s o n g o r

(félre)

Ostobának kedvez a sors,

Úgy beszélük, és való.

Úti társnak ezt veszem föl. —

Szólj, miért nem térsz ekédhez?

B a l g a

Jaj! ne búsíts! földem olyan,

Mint az árva tót deák.

Elfogadja a magot,

És terem, de nem gyümölcsöt,

Durva tüskét, rossz csalánt,

S háladatlan vad zabot.

A paraj s gyom benne oly nagy,

Mint bozótban parti nád:

Tátos róka hál alatta,

Mérges gyíkot fojtogat;

Sárkány-fészken kan lidérc ül,

S ilyen-adtát kurjogat.

Szörnyőség csak látni is:

Borzas, mint az ördög anyja,

Kit hajánál fogva hurcol

Fergeteg —

C s o n g o r

Hagyd, már eléggé

Látom, ellensége vagy.

Telkeden ha orra buktál,

És nem szívesen hasaltál,

S rajtad táncolt volna bot,
Jobban immár nem gyülnéd.

Balga

Úgy van, úgy van, azt cselekvém.

Csongor

S mert már vissza nem sohajtasz,
Szólj, hová vagy elmenendő?

Balga

Böske nyomdokát csapászom,
S felkötöm, ha megtalálom,
Ő, tudom, le nem szakad.

Csongor

Akkor hárman hullanátok.

Balga

Ó, a föld elég erős.

Csongor

Hogy neveznek?

Balga

Aki csúfol,

Annak Balga, másnak Árki
Tisztességes jó nevem.

Csongor

Balga, hallod, Böske híved
Ilma már, nem Böske többé;
S Tündérhonba költözött.

Balga

Vajjon úgy-e?

Csongor

Úgy vagyon.

Tündérhonba üdlakot,
Merre van, tán tudhatod?

Balga

Hogy ne! megvan sok mesében,
Tán az álmoskönyvben is.

De hogy ő is, Böske — Ilma,
 Hogy tündérré változott!
 Varjuvá tán? meglehet;
 De tündérré? nem lehet.

C s o n g o r

Balga, jer, szolgálj nekem.

B a l g a

Ó örömmel, száz örömmel.

C s o n g o r

Menjünk Tündérhon felé.

A szép Tünde ott világol.

B a l g a

Ott világol —

C s o n g o r

Elmerültél,

Mit csodálsz?

B a l g a

Itt a homokban —

C s o n g o r

Mit?

B a l g a

Szamárfület találtam

És tehéncsapást; ha ez nem

Böske lába, vesszek el.

C s o n g o r

Ó öröm, s ez Tünde lába,

Mert kié is lenne ilyen?

A szemérem ajtajánál,

Melly a szépség arcain hál,

A szerelm ily lábakon jár,

Csendesen, hogy fel ne verje,

S nyúgodalmát édesítse;

Az öröm busúlt szivekbe

Illyen lábakon suhan be,

S alszik a gond, mint a gyermek,
Mely sirásban fáradott meg,
Föl nem ébred, meg nem hallja,
Hogy vendég jön és megyen!

B a l g a

Medve cammog a hegyen,
S annak ilyen lába van;
Illyen lábon csúsz az ólnál,
Nád sövényű juhakolnál;
S míg ez mindent összemász,
Alszik a boros juhász,
Úgy megalszik, szinte nyeg
A szakállas köpenyeg,
(Bunda máskép), melly alatta
A szugolyban hentereg.
S föl nem ébred, meg nem hallja,
Hogy zshivány jön és megyen.

C s o n g o r

Ó, ez a láb szív lehetne,
Oly parányi, oly csinos.

B a l g a

Ó, ez a láb láb lehetne,
Csak ne volna oly temérdek.

C s o n g o r

Tünde! Tünde: erre jártál.

B a l g a

Halld uram, mint szolga, illik,
Hogy megértsem, mit beszélsz?
Tünde, mondd?

C s o n g o r

Fény leánya.

B a l g a

Az tán villámlás lehet.

C s o n g o r

Csillag.

B a l g a

Göncöl hintájában

A kerékagy.

C s o n g o r

A teremtés

Nála nélkül sírhalom.

B a l g a

Holt tetem; de mondd, mi ez,
Amit itt pajzsodra vágsz?

C s o n g o r

Lábnyomának másolatja.

B a l g a

S Tünde lába volna ez?

C s o n g o r

Úgy imádd, hogy üdvözülj.

B a l g a

Megcsalódol, kéznyom az,
Böske tán orrára bukkant,
S lába itt, a kéz amott
A homokban jelt hagyott.

C s o n g o r

Balga, mit mondasz, mi láb ez?

B a l g a

Böske, hogy pofon csapott,
Rajtam oly nyomot hagyott.

C s o n g o r

Ó, a kéz is undok ehhez,
S a legszebb láb medvetalp.
Én ezt pajzsomon viszem,
S nem lesz álmom, nem nyugalmam,
Míg valóját nem nyerem.

B a l g a

Én is Böske lábnyomát
E darab deszkán viszem,
Eddig ajtó, most paizs,
Haj, de láb ám még ez is;
Kár, hogy rá nem fér egészen!
Majd csak hozzá gondolom,
Ami még hibázni fog.

C s o n g o r (indulva)

Jősz-e már?

B a l g a

Megyek, futok.

De hová?

C s o n g o r

Fel, Tündérhonba.

B a l g a

Ah, a láb is elkopik,
Míg elér oly messzire.

C s o n g o r

Üdlakon kell megpihennünk.

B a l g a

Addig megpenészedünk.

C s o n g o r

Ó kívánság, légy viharra,
Vigy, ragadj el engemet.

B a l g a

Rossz szekér az, bakja nincsen,
Balga nem talál ülést.

C s o n g o r

(megáll)

Melly üvöltés, melly kiáltás!
Halod a zajt?

B a l g a

A siketség

Hallaná, bár föld alatt
Mint elásott kincs, nyugodnék.

C s o n g o r

Nézd, mi baj, menj.

B a l g a

Ó uram,

Három árva ördög ordít,
Egymást marva, öldökölve.

C s o n g o r

Szörnyü harc.

B a l g a

Szint annyi karc.

C s o n g o r

Arcok egy nagy karcolat.

B a l g a

Hátok egy nagy daganat.

C s o n g o r

Új körömnek, új ökölnek
Rajtok már hely sem maradt.

B a l g a

Ó, az ördög is, ha árva,
Mily bolondúl vész, szegény!

C s o n g o r

Szólj, vagy ints, hogy jöjenek.

B a l g a

Értenék csak nyelvökön —

C s o n g o r

Tudsz-e sógorúl?

B a l g a

Nem én.

C s o n g o r

Hát a medvebátya nyelvén?

B a l g a

Ami a gyertyát eloltja?

C s o n g o r

Úgy.

B a l g a

Miből a fergeteg lesz?

C s o n g o r

Úgy no!

B a l g a

Nem tudok biz én.

C s o n g o r

Kár! talán megértenének.

B a l g a

Földi, hej! vagy földalatti!

Erre, erre.

C s o n g o r

Úgy látszik, megértenek.

(A manók marakodva jönnek)

K u r r a h

Én a bocskort —

B e r r e h

Én az ostort —

D u z z o g

A palástot nem bocsátom.

B e r r e h

Nem hagyom.

D u z z o g

Nem engedem.

K u r r a h

Ó, te pacsmag.

B e r r e h

Ó, te poszméh.

D u z z o g

Vén libuc, te bélevő.

B e r r e h

Hallod? üsd, míg benne tart.

D u z z o g
Bélevő te, megharaplak.

B a l g a
Álljatok meg.

M i n d
Megmarunk.

B a l g a
Azt ne tennétek talán,
Jertek errébb, ott uram,
Egy tanúlt, bölcs, ékes ifju.
Majd igazságot teszen.

D u z z o g
Vagy gazságot.
B a l g a
Ó, te féreg.

B e r r e h
Üsd.

K u r r a h
Jerünk, ez jót akar.

D u z z o g
Kurrah, hát ha megvakar,
Azt gondolja, hogy keszeg vagy;
S mint a tót, ha elszalajt,
Majd kiáltja: „Nem vakarlak,
Jöszte vissza! keszegem.“

K u r r a h
(üti Duzzogot)
Gömböc, puff!

C s o n g o r
Megálljatok,
Mely viszály van köztetek?

D u z z o g
Szólj, te szürke, szólj, te ráró.

Kurrah

Béka, csitt! vagy hasba rúglak. —

Halld meg, és ítélj felőlünk:

Árva gyermekek vagyunk,

Bocskor, ostor és palást

Örökünk s egy birtokunk.

Csongor

Az csekélység. A palást,

Mint a ház az osztóznál,

A kisebbé.

Mind

Nem, nem, úgy nem.

Csongor

És miért nem?

Kurrah

Halld tovább.

(Duzzogot hátba üti)

Bújj ki duzzog a palástból —

Ostor a szó, mely megindít —

Balga

Az való, hogy jól megindít.

Kurrah

Bocskor a ló, mely viszen —

Balga

Kár, hogy csak gyalog viszen.

Csongor

Balga csenddel.

Kurrah

A palást rejt.

Csongor

És mi ebből a haszon?

Kurrah

Aki így felöltözik,

Senkitől sem láttatik;

Megvagdalja bocskorát,
Lép, mint egy bérc, akkorát,
S hol kívánja, ott terem.

C s o n g o r

S látnom ezt nem engeded?

K u r r a h

Hogy ne? Adjátok reám.

B e r r e h

Itt az ostor.

D u z z o g

Megragadlak.

(Bele kapaszkodik)

K u r r a h

(a dombra áll)

Látsz-e most?

C s o n g o r

A dombon állsz.

K u r r a h

(beburkozik)

Látsz-e mégis?

C s o n g o r

Nem, de hallak.

K u r r a h

Deh, te bocskor, deh, te szíj.

Így la! ott nálad legyek.

C s o n g o r

S itt vagy?

K u r r a h

(kiburkozik a palástból)

Nézz meg.

C s o n g o r

Itt valóban. —

Most tudom már, osztózástok
Mért bajos, sőt majd lehetlen.

Mert egyenként bírni káros,
Aminek csak hárma jó.

Kurrah

Úgy van.

Berreh

Úgy van.

Balga

(üti Duzzogot)

Mondd, hogy úgy van.

Duzzog

Úgy van, hogy te medve vagy.

Csongor

Három domb van napkeletre,

Távol innen egyiránt.

A szem eltéved közöttük,

Olly egyenlők.

Kurrah

Úgy van.

Berreh

Úgy van.

Csongor

Halljatok szót. Háromé

E jószágatok nem lehetvén,

Egyre kell majd jutnia;

Rakjátok le hát előmbe,

Fussatok föl a hegyekre,

S aki előbb ér ide,

Mind a hármot az vigye.

Kurrah

Ó, mi bölcsen.

Berreh

Ó, mi szépen.

Kurrah

Itt az ostor.

B e r r e h

Itt a bocskor.

D u z z o g

A palástot nem hagyom.

K u r r a h

(elveszi Duzzogtól a palástot)

Összetéplek, rossz kölyök. —

Jól vigyázz hát, aki első,

A jószágot az viendő.

C s o n g o r

Úgy legyen.

B e r r e h

Hop, hegyre hát! (El)

K u r r a h

Hop, hop, hop, a hegyre, hop! (El)

D u z z o g

Ott szakadj meg, tök-kolop,

Addig itt, ez jól meglop. (El)

B a l g a

Nem nehéz lesz eltalálnom,

Csongor úrfi min tünődöl.

C s o n g o r

Mondd el.

B a l g a

Nemde így ítélsz:

Árva jószág, úgy is elvesz,

Hogy ne vesszen, én viszem,

C s o n g o r

Volna kedvem azt mivelni.

B a l g a

Szánd meg őket, tedd meg azt.

C s o n g o r

Ó, egyébként itt veszek;

Mert az út oly végtelen,

Hogy csak a gyors gondolat
Képes azt bejárni. — Balga,
Nézd, mint szélvész, úgy erednek,
Nyomban e helyen teremnek.
Balga, tarsd meg őket itt,
Én majd érted eljövendek.

(Elviszi a manók jószágait)

B a l g a

Balga, tartsd meg őket itt!
A parancs jól hangzanék,
Csak ne volna benne Balga.
Jaj nekem, jaj szemeimnek,
Itt rohannak, itt ügetnek,
Mit csináljak, merre fussak?
(Amint fut, elesik, a Manók mind a hárman
által esnek rajta)

K u r r a h

Jaj fejem!

B e r r e h

Jaj tomporom!

D u z z o g

Ó palástom, — jaj nekem.
Vesszen el vén lelketek,
Most koldussá tettetek.

K u r r a h

Elszökött a tolvaj!

B e r r e h

Elment.

Elrabolta mindenünket.

D u z z o g

Úgy-e mondtam, s nem hívétek?
Most bámultok, mint a tők,
Mely még éretlen korában,
Felmászott a szilvafára.

S vén otromba nagy kobakja
Érni kezdvén nyári napra,
Bámúl, hogy le nem jöhet.

K u r r a h

Duzzog, hallod, ahelyett,
Hogy gorombán csúfolódom,
Mondd el a búszavakat,
Ami rád maradt apánktól,
És szállítsd le tolvajunkat.

B e r r e h

Tedd meg, tedd meg, az neked van
Adva gazdag örökül.

D u z z o g

Volna kedvem meg nem tenni.

K u r r a h és B e r r e h

Volna kedved meggebedni?

D u z z o g

Megteszem már, megteszem,
Csak ne fojtogassatok.
Szállj le tolvaj a palásttal,
Bocskorommal, ostorommal: •
Bokron, árkon és hegyen,
Szörnyű hullatod legyen;
Csipkebokron fennakadj,
Árkon, vízen elmaradj,
Szállj le, szállj le, és ne fuss,
Ördögök körmébe juss.

B e r r e h

Jertek, ezt most összetépjük.

K u r r a h

Meggyötörjük. — Csalfa szolga,
Hátadon szíjat hasítunk,
És eb-bőr lesz bocskorunk.

D u z z o g
Körmöm éhezik beléd.

B a l g a
Mit csináljak, mit hazudjak?

K u r r a h
Aki tolvaj szolga vagy,
Szólj, hová ment szép urad,
A gazember, szólj hová ment?

B a l g a
Halljátok, ne bántsatok,
Még nem ettem ördögöt, de
Most eszem, ha bántotok.

B e r r e h
Hah, minő száj.

D u z z o g
Hah, minő fog.

K u r r a h
Szólj, beszéld el, merre indult?
Szólj, te ferde rossz kerék, szólj.

B a l g a
Furcsa dolgokat kívántok,
Akit a ló elragad,
Avval nem lehet beszélni,
Megy, mert a ló elviszi,
S ott pihen, hol leteszi.

K u r r a h
Szólj, mi történt?

B a l g a
Hadd pihenjek.

D u z z o g
Hogy hazudhass.

B e r r e h
Szólj.

D u z z o g

Beszélj.

B a l g a

Akit itt szemléltetek,
Lelni kezdte a hideg.
Láttam, hogy nagyon beteg,
A palástot rávetettem,
S gondoljátok el, mi történt?

K u r r a h

Vaj! mi?

B e r r e h

Szólj, mi?

B a l g a

Elveszett,

Mint a délibáb a síkon.
Aztán nem tudom, mi történt.

K u r r a h

A palást őt eltakarta.

B e r r e h

Hát az ostor?

D u z z o g

Hát a bocskor?

B a l g a

Úgy bizony, s hát menni kezdett,
S a bocskorban megbotolván,
Az szilaj volt, elragadta.

K u r r a h

Hallod ember, ez hazugság,
Olyan vastag, mint fejed.
Szólj, vezess el, merre ment.
Vagy ne élj meg, addig űzünk,
Míg egészen elkopandol,
Mint a koldús bocskora.

B a l g a

Én tán tudnám, merre ment.

B e r r e h

Szólj, ha jót akarsz.

B a l g a

Mit ér az?

Rajtam általestetek, s most
Sánta, béna, rongy vagyok.
Mennék, s járnom nem lehet,
Lábam eltört, s nem vihet.

K u r r a h

Elviszünk, csak jer velünk.
Égre fordult kék kerékkel,
Áll egy kordély útfelen — —

B a l g a

Ah, az én szegény kocsim.

K u r r a h

Abba ülj, mi elviszünk;
Csak mutasd meg, hol lakik.

B a l g a

Úgy segéljen két kerék!
Megteszem, ha — jaj bokám, —
Itt ez úton jobbra húztok. (Félre)
A nagyobb úr én vagyok.
Csongor úrfi rossz lovon ment,
Három lóval én kocsin.

(Mind el)

==

HARMADIK FELVONÁS

Sík

(Messziről palota látsziks feléje bokrok között
egy gyalogút visz)

M i r í g y

Itt van Hajnal palotája,
És a tündér tömkeleg.
Tünde s Csongor — úgy mutatják
Messzelátó szemeim —
Erre jönnek; az pihenni,
Ez, mint árnyék, őt követni;
S a manók is — mely szerencse!
Üldözésem tárgyai,
Erre jönnek. E határon
Most én kővé változom,
Rút varacskos régi kővé,
Hogy, mit önként elbeszélnek,
S fűrt agyokban végezének,
Majd, ha mind kihallgatom,
Meg lehessen rontanom.

(Leül s összezsugorodik. A manók húzzák
kordélyon Balgát s bolyogatnak.)

B a l g a

Deh, te Duzzog! e biz alszik,

Mind a három mint az ürge,
Jól teszik, hadd nőjjenek.

(Leszáll és nyújtózik)

Ej ha! szinte megmeredtem!
Ugy, de bezzeg Balga bátyó,
Mit csináljunk a manókkal?

(Hirtelen feleszmélve)

Úgy van, úgy lesz, azt teszem.

(Lassan félre fordítja a kordélyt)

Megfordítom a szekerét,
S e varacskos vén követ,
Felnyalábólom fölébe.

Aztán hadd ballagjanak,

Mind a vízиг szárazon.

Deh, te szürde, deh, te ráró.

(A manók bolyogatva elballagnak)

M i r í g y

(egy kissé fölemelkedve)

Elmegyek, de fél fülemmel
Itt vigyázok, mint az örvény,
S jaj neked, te csalfa szolga,
Meg lesz ágyad vetve nálam
Meg! csalánból és tövisből,
S szúnyogokból szemfedőd. (El)

B a l g a

Mintha szóltak volna? — Senki

Így la! most szabad vagyok.

Hej! de mit szemlélek ott?

Ember az, vagy morzsalék?

Olly alatt mász a gödörben.

Csongor úrfi. — Ő az, ő az!

Ó, be messze van szegény.

Hol járt itt az istenadta?

Átkozom rossz bocskora

Millyen hirtelen meghozta.
Soha! Soha! Csongor úrfi,
Erre! Erre!

C s o n g o r (jó)

Itt vagy, Balga?

B a l g a

Itt biz én, pedig kocsin.

C s o n g o r

Hál' az égnek, hogy kimásztam.

B a l g a

Úgy-e, a bocskor vetett le?

C s o n g o r

Nem tudom. Mint gondolat
Mint sugár, mely egyik égből
Egy világi messze végből,
Más világba szökve hat,
Jöttem, vagy csak álmodám,
És alattam, és fölöttem,
Oldalattam, és köröttem
A világot láthatám.
Egy nagy arc volt, végtelen,
Rajta millió szemek;
Mind oly ékes, oly remek
Hogy beszédem képtelen,
Méhdongás, szunyogzene,
Elbeszélni, amit láttam,
Ahogyan forrt fenn s alattam
A világok mindene.

B a l g a

S ily magasról porba hullni,
Mily keserves hullomás!

C s o n g o r

Úgy van, s azt nem érzi más,
Mint, ki már fenn kezde járni.

De beszéld el, Balga, mint van,
Ily hamar, hogy itt teremtel?

B a l g a

Aki ösmer, nem csodálná.
Míg te égen, csillagon
Össze-vissza nyargalóztál,
Addig én kordélyomon
Jöttem itt a vert uton.
Mennyi csárda, mennyi csapszék
Volt előttem és utánam!
Az egész út csárda volt.
S rajta százezer pohár
Csillogott, mint napsugár.
S mennyi zaj, mily kurja volt,
Azt én el nem mondhatom,
A mennydörgő mennykü dobszó
S a legmérgesebb mozsár-szó
Ahhoz képest cimbalom.

C s o n g o r

Jó szerencse, hogy talállak.
Ott a házba költözünk most,
S hírt, tudósítást veszünk.

B a l g a

Vagy még inkább jól eszünk,
És annál inkább iszunk.

C s o n g o r

Telhetetlen! annyi csárda
Volt előtted, s szomjuhoznál?

B a l g a

Telhetetlen, és mivel?
A temérdek semmivel.
Mint fizettél, úgy ihattam,
Szégyenedre — csak vizet.

C s o n g o r

Majd a jobb idő fizet.
Balga, hallod, itt megálljunk.

B a l g a

Elhiszem; mert két leány jó,
Két parányi mézedény.

C s o n g o r

Ó, az első mily sugár,
Mily dicsőség mozdulatja.

B a l g a

Kár! a fátyol elborítja.

C s o n g o r

Lába két ezüst madár —

B a l g a

Hímtelen nép, árva pár.

C s o n g o r

Melly enyelgve jár a földön —

B a l g a

Legkivált a búzaföldön.

C s o n g o r

Oly mulón, oly könnyüden,
Mintha csókot kérne kölcsön
A füvektől, a virágtól,
S félni kell, hogy meg nem adja,
Hogy legottan elrepül,
S a virágot sírni hagyja.

B a l g a

Ej! a túske majd megfogja.
Mondhatom, gyöngy két személy.

C s o n g o r

Ó, ne mondd kettőnek, egy,
S ami ott utána megy,
Az csak árnya termetének.

B a l g a

Az nekem már cifra ének!
Hát az árnyék vastagabb-e?
Törzsökebb-e, izmosabb-e?
S a valóság ösztövé?
Ó uram, még olly árnyéket
Össze-vissza, s átölelni
Nem legböjtibb gondolat.

C s o n g o r

Szószatyor! ne tátogass itt,
Nyeld el fél kapált eszednek
Lúdtömő termékeit.
Menj, míg e nap rajzolatja
A szűk útat el nem hagyja,
Térdepelve állj elébe.
Kérjed, kényszerítsd nevemben:
Nincs-e tiltva s kedve ellen
Mondhatatlan kellemeinek
Elborulnom zsámolyánál,
S mint utasnak, idegennek
Kérdést tenni szűz magánál?
Menj, ne késsél, menj sietve.

T ü n d e, I l m a (jőnek)

I l m a

Azt mondottad, asszonyom, hogy
Itt a Hajnal honja van.

T ü n d e

Úgy van Ilma, ott ama ház,
Mely rőt tajtékból fuvalva,
S csillaggal van koszorúzva,
És e tündérkert megette
A szép Hajnal birodalma.

I l m a

Úgy, de az csak tréfa volt,

Hogy tilalmas birtokában
Lánnyal szólni férfinak,
Még tilalmasb nyájaskodni,
S csókért csókkal adakozni?

T ü n d e

Csak valóság, amit mondasz.
Hogy legelsőbb kedveséhez
A szerelmes lányka szólt,
Elpirultak arcai,
S szebbek lőnek Hajnalénál,
És azóta e hazában
Amely lány szól kedveséhez,
Eljátszotta kedvesét,
Eljátszotta szíve üdvét,
Mely, mint forrás a hegyekből,
Ömlik, ömlik, s vissza nem tér.
Csak mikor fenn tündököl
A világos dél,
S Hajnal messze múltat, egy más
Ország szélénél,
Akkor kertje belsejében
Lop a szerelem,
S egy rövidke édes órát
Enged töltenem.
Ah, de innen, innen is
Elhajt végzetem,
S akivel felboldogulnék,
Nincsen itt velem,
Csongor ah, még egy delem van:
Egy kis óra tartománya,
És te messze, messze vagy még,
Mint a végtelen világvég.

I l m a

Már azt meg kell vallani,

Ily bohó kis rendelést
Nem találni hét megyében.
Férfihoz nem szólni lánynak!
Szörnyőség az —

T ü n d e

Ilma, hallod,
Emlékezned illik, hol vagy.

I l m a

Már azt meg nem állhatom,
Legalább hagyd megsiratnom.
(Meglátván Csongort és Balgát)
Ah! szegényke szolgálójok.

T ü n d e

Ó öröm, kit látok ott.
Ilma, Ilma, Csongor eljött.

I l m a

Ó keserves állapot,
Balgá is nyomába jött.

T ü n d e

Ó, örömnek, fájdalomnak
Kínos édes érzeménye!

I l m a

Asszonyom, nem volna jó,
Míg időnkbe tart, ölelni?

T ü n d e

Hagyd el, Ilma, jer, siessünk.
Vár kívül egy ház vagyon,
Tisztes özvegyasszony lakja,
Ott Csongornak hírt hagyunk,
Délben Tündét hol találja.
Jer, ne lépj oly pípesen,
Mintha boltba küldenélek,
Jer, szaladjunk.

(Balgá eléjük térdepel)

Ah, de nézzed,
Itt egy ember —

Ilma

Tátogat.

Tünde

S millyen harcsa szája van.

Ilma

Vajjon? s Csongor úrfi szebb-e?

Tünde

A majomhoz is hasonlít.

Ilma

No bizony! — de nem haragszom:

Férfi, mint a többiek,

Tünde

Ilma, mondd el, mit tegyek?

Ilma

Én egy tapot sem megyek.

Balga

Ne tovább, szelíd galambok,

Térdem itten a határ.

Ott egy ékes ifju vár —

Ilma

Éhes, úgy-e? hadd igyék.

Balga

Az nevében szólalandok.

Ilma

Ó az ürge, a vakondok,

Hogy beszélhet ily bolondot!

Tünde

Ilma, nézzed, nem bocsát;

Szűk utunkat mind elállta.

Balga

Ó, talán nem hallotok,

Vagy magyar szót, szép virágim,

Még ti nem tanúztatok?
 És az a kis gyenge száj,
 Gyenge, mint a csibemáj,
 Oly hiába volna szép,
 És hiába oly pirosló,
 Hogy határin semmikép
 Nem terem meg a magyar szó?
 Azt kívánom tudni — Mennykő!
 Egyik sem fülel reám.

T ü n d e

Ilma.

I l m a

Tessék.

T ü n d e

Ments meg innen.

I l m a

A majomtól?

T ü n d e

Ah nem, Ilma,

A legnyájasabb legény.

I l m a

Férfi.

T ü n d e

A természet oszlopa.

I l m a

Mit parancsolsz asszonyom?

T ü n d e

Tedd, hogy félre menjen innen;

Mert különben itt veszünk.

I l m a

Megcsipem, hogy vére csordúl

És tudom, hogy visszafordúl.

B a l g a

Jaj, mi szörnyü tíz köröm,

A boszorkány-körmök illyek.
(Ilma körmei előtt hunyászkodva átborul
a keskeny gyalogúton.

I l m a

Asszonyom, nézd, elterült,
S híd gyanánt lesz lábaidnak.
Annak is rossz bár; de menj át,
Addig én őrt állok itt.

(Tünde átmegy)

B a l g a

Vaj! mi volt ez, bolhaugrás,
Vagy szunyogtánc hátamon?

(Ilma átmegy)

Jaj nekem, jaj toporom,
Ó, ez átkozott szekér volt.

(Ismét térdre áll)

C s o n g o r

Már nem állhatom tovább.
Elborúlok ott előtte,
S választ magam veszem.
(Letérdepel. Tünde, Ilma közbeszorulnak)

T ü n d e

Ilma! lásd, hová vezettél?
Most középen itt rekedtünk,
Ott a szolga, itt az úr.

I l m a

Szörnyűség, most mondja bárki,
Hogy leánynak lenni könnyű!
Útját úgy eltérdelik,
Hogy nem képes elszaladni.
Mint lehullott férges alma
Láb előtt hever, körüle
A sok csalfa férfi szív;

S aztán lépjen, s ne botoljon!
Ó, én inkább hódolok.

C s o n g o r
(Tündéhez)

Nap, ki elborúlsz előttem,
Éjbe foglalt délvilág,
Szólj, miként nevezzelek,
Hogy, ha fénynek mondalak,
Még csekély ne legyen a név.
Nem felelsz? ah, ajkaid közt,
Mint szeretnék lenni szó,
Titkos, édes, fél kimondott!
Szólj csak ennyit is, ne kínozz.
Nincs szebb, mint a némaság,
Mely szép ajkakon mulat;
Tó az, mely bár pusztaság,
Mégis mennyet mutogat.
Ó, de már, ha tiltva van,
Látnom rózsaréveit,
Szózatodnak, hallanom hagyd
Szívbetöltő hangjait.
Intesz? félre térjek innen,
S meg ne tudjam, hol vagyok?
Ah, ha még te is kegyetlen,
Millyek úgy a szirt s fagyok?
Elveszek! — de nem busítlak,
Szívemet hagyom hidúl;
Lásd, hogyan mégy rajta át,
Mert alatta tenger a bú,
S a sohajtás fergeteg.
(Felkel, Tünde s Ilma elmennek)
Semmi szép szó, semmi kéret
Meg nem tartja; elmegy, itt hágy.
Szólj, te tőke, szólj, te szikla,

Szólj te békasó! mivel
Bánthatád, hogy nem felel?

B a l g a

Én?

C s o n g o r

S ki volna más? te szirt,
Irgalmatlan rossz kova,
Kedvem volna, addig ütni —

B a l g a

Rossz kován nehéz kiütni.

C s o n g o r

Összezúzlak, sár-göröngy.

B a l g a

Azt ne tedd az istenért!
Ily gyaloghíd, mint magam,
Fél világon sem terem több,
Mellyen istenasszonyok
Járdogálnak, lépdegélnek.
Úgy beszélnek, egy volt ilyen,
Mellyet Jákob álma látott,
S Balga, alkalmas hitellel,
Még ez őstől származik.

Ó, az a láb!

C s o n g o r

Mit beszélsz?

B a l g a

Általlejte hátamon.

Ó, mi láb az!

C s o n g o r

Gyenge volt-e?

B a l g a

Ah, mi gyenge!

C s o n g o r

Szólj, kicsin volt?

Balga

Ah, mi kisdéd!

Csongor

Könnyü volt-e?

Balga

Mint a szellő.

Csongor

És nyomása?

Balga

Édes, ízes és csiklandós.

Minden porcikám megindult:

Szívem, májam agyvelőm,

Még a —

Csongor

Nem hallgatsz-e?

Balga

Még a

Hátam is nyögött belé,

Úgy megnyomta — meg ne üss hát —

Az nem ő, csak árnya volt,

Aki úgy reám dobolt;

S dobbanása oldalaim közt

Most is nyögve bujdosik.

Csongor

Ah, ha Tünde volt — de hírét

Itt ki mondja most nekem?

Elnémúlt a szerelem,

S a kívül nincs semmi hívem,

Mely vezetne útamon.

Nem tudom, hová legyek.

Balga

• Nagy baj. Illy esetben a hős

Torkon metszi a keservet,

Elsohajt egy illyenadtát,

S szépen meghalálozik.

A szokás ez —

C s o n g o r

A szokás az,

Hogy te most letérdepelj,

Durva szolga, mert miattad

Hágy el mindenütt szerencsém.

B a l g a

Ah, kegyelmezz.

C s o n g o r

Nem, letörlek,

Annyi veszteségemért.

B a l g a

Ah, kegyelmes úr, csak egy szót!

Vedd le lábadat nyakamról,

Itt találtam egy nyomot.

C s o n g o r

Mit találtál?

B a l g a

Hátamon van,

S itt a földön a homokban.

C s o n g o r

Mily jelek, mily gyenge lábnyom?

Egy van ilyen a világon!

Ő az, ő az, Tünde jár itt,

Tünde! — ó öröm, ne ölj meg.

B a l g a

Hej! beh jó, hogy a homok

Minden úton megterem.

C s o n g o r

Jer, kövess, tán úton érjük.

Ó, szerencse, ó örömnapi!

(El)

B a l g a

Szinte meghalék; de semmi!

Ó szalonna, ó kenyérnap! (El)

(A manók húzzák a szekeret Miríggyl)

M i r í g y

Hóha!

K u r r a h

Hőhe! itt megálljunk.

B e r r e h

Ó, mi kárhozott fiak!

D u z z o g

Mért nem róka, hogy megenném!

K u r r a h

Elszökött az átkozott.

B e r r e h

Rajtunk egy követ hagyott.

D u z z o g

Egy varacskos vén követ,

Melly alatt kígyó tenyészik,

S a penészes béka nyög.

B e r r e h

Döntsük el, hogy összezúzzék.

K u r r a h

Aki ráül, elkárhozzék.

D u z z o g

Holtig álmatlan legyen,

Aki rajta megpihen.

M i r í g y

(fölemelkedve)

Hőhe!

B e r r e h

Melly ijesztő.

D u z z o g
Melly utálat.

(Berreh, Duzzog elszaladnak)

K u r r a h

Bár utálat nézni rád,
S hozzád nyúlni förtelem;
Megragadlak, undok állat,
Meghuzattál, most fizess.

M i r í g y

Ó fiam, kár vesztegetned
Szép erődet oly hiába.
Hát, ha még majd rád ijesztek?

K u r r a h

Szállj le, és ne tétovázz,
Egy van, aki rám ijeszthet.

M i r í g y

S egy van, aki bánthat engem,
Tudd, s rémülj, az ördög az.

K u r r a h

Tudd meg hát, és vessz, az ördög,
Aki bánthat, én vagyok.

M i r í g y

Rossz manó! ki rád ijeszthet,
Vén Mirigy, tudd, én vagyok.

K u r r a h

Hah, utálat!

M i r í g y

Meg ne indulj;

Mert, ha lábad, mint az örvény,
Mint az orsó pördül is,
Vén Mirigy mint gondolat,
A boszúnak gondolatja
Úton ér és elemészt.

K u r r a h

Vagy, vagy sem; de szólj, mi kell még?

M i r í g y

Látod a fehér lakot?

Vár kívül egy dombon áll.

Ott most én lakom, cselédes,

Tisztos özvegy képiben.

Csongor, aki most ezen jár,

Mert egyéb nincs a vidéken.

Kisded hajlakomba száll.

K u r r a h

Hah! leginkább ő az, akit

Körmeim keresnek itt.

M i r í g y

Hagyd el! itt erőszakért

Büntetés vár. Jól tudom,

Ami kárt tett, azt idővel

Visszaszerzem, csak figyelj rám.

K u r r a h

Mit tegyek, szólj?

M i r í g y

Légy szolgája.

Aki most van, azt rekeszd el,

S öltözzél, mint ő vagyon,

Légy bohó, mint az, s fecsegy,

Hogy, ha Csongor lát, ne sejtse,

Ami változott körötte.

K u r r a h

Értem, értem, mit tovább?

M i r í g y

Csongor majd egy kertbe visz

A közép dél fényekor,

Hintsd meg ottan e porokkal,

S ő alunni fog, ha szinte

Félvilágot érne is
Minden perc, kit ott elalszik.

K u r r a h

És azontúl?

M i r í g y

Bízd reám;

Károd megtéríttetik.

Most eredj, én majd követlek.

K u r r a h (félre)

Nem hiszek; de úgy cselekszem,

Hogy jutalmam meglegyen. (El)

L e d é r

(sietve jó)

M i r í g y

Pszt!

L e d é r

Ki szólít?

M i r í g y

Pszt!

L e d é r

Ki az, no?

M i r í g y

Pszt!

L e d é r

Hiszen megyek, de merre?

M i r í g y

Kis leány.

L e d é r

Ó, ó, bizony ni!

Kis leány.

M i r í g y

No, nagy leány hát!

L e d é r

Hát bizony, nem mindenik

Ollyan ám, mint nénike,
Oly redőből szőtt öreg zsák.

Mirígy

Kis babám, ne légy boszús.

Ledér

Oly töpörtő! akinek már
Fogfájása sincs —

Mirígy

No kedves

Kis madarkám, csillapodjál.

Ledér (nevetve)

Néne, úgy-e szép dolog,
Szántóföldet vinni arcán,
Melyben agg szeplő virágzik,
S mint egy tisztos régi szűz,
A szömörce szakállt ereszt?
Jaj, be furcsa kép maga!

Mirígy

Fúdd ki már lúdmérgetet,
Dévaj, álnok, csapdi szer te.
Én tudom, hogy nem vagy oly rossz,
Mint szavadból mondanálak;
Lásd a kort tisztelni illik,
S én behintve bár redőkkel,
Még javadra élhetek tán;
Mert, leányom, a redők

(Ledér arcát végig simogatja)

Majd ez arcon is tanyáznak.

Ledér

(megborzadva)

Hah, mi jég kéz!

Mirígy

El ne rémülj.

Hát hová mégy, szép leányom?

L e d é r

Hát hová, s hová ne mennék?

M i r í g y

Ó, te gyöngy, te pávatoll!

S hát hová mégy gyermekem?

L e d é r

Erre is, meg arra is,

Tudja isten, vagy mi! merre?

M i r í g y

Valld meg édes, nemde otthon

Kór apád van, s szenvedő;

Nincs egyéb, mint csak te, aki

Gyámolítsa és kötözze,

S most füvekkel gazdagon

Visszatérsz, hogy azt tegyed.

Úgy-e bár! tudom, mi üz?

L e d é r

Ah!

M i r í g y

No lásd, leányom;

Az nagyon szép, mert atyád volt,

Aki téged, benn szorúztat

A rettentő tűzhalálból,

Másod élettél megáldott.

S már te ép vagy, ő pedig mint

Szén az izzadó kohóban,

Vész, fogy s tán hamvába dől.

L e d é r

Ó jaj, ó jaj!

M i r í g y

És az árvák,

Ó, az a két gyenge gyermek,

Aki porban mász előtte,

S mint oroszlán, rí az éhség

Ajkaik közt, hogy miatta
A sivány port rágdogálják.
S a szegény, e férgek atyja
Nem segíthet, nem mozoghat,
Könny helyett kínlángokat sír,
És az égre így kiált föl:
Isten, isten! élsz-e még?

L e d é r

(leül és sír)

Jaj nekem, jaj elhagyottnak!

M i r í g y

Kelj föl, kis bohó te, kelj föl,
Hisz csak tréfa volt beszédem.

L e d é r

Jaj nekem, jaj! mit tehettem,
Egy setétlő kis teremben
A pokolmécs pillogása,
Bűnös ajkak suttogása
Elboríták lelkemet.
Elpírúltam, és nem látszott,
Visszavágytam, nem bocsáttak,
Vagy bocsáttak, s nem jöhettem
Nem kívántam jöni már.
Hév kar ége vállamon,
S a merész, az áruló csók
Elcsattant tűzajkamon.
S ó, azóta, szörnyü élet!
Ó, én elveszett leány, én!

M i r í g y

Hagyd leányom a keservet,
Egy szép úrfi vár reád.

L e d é r

Jaj nekem! szegény apám! —
Átkozott az óra is.

Mirígy

Kelj, ne sírj, te kis bohó,
Nézd e szép arany haját.

Ledér
(fölkel)

Azt is átkozom —

Mirígy

Te dévaj!

Lásd, neked van szánva, kell-e?
S ó, az a szép gazdag ifjú!

Ledér

Én testvérimhez megyek.

Mirígy

Mintha aztán nem mehetnél!

Ó, mi szép az ifju vérnek
Úgy lobogni, úgy szökelni,
Félig alkonyúlt teremben
Bíbor ágyon a fehér lány
Mint elöntött téjhab alszik,
Vagy csak úgy tesz, mintha alunnék.
S mint a megrezzent harang,
Hangzik és ver a tüzes szív:
Akkor a szép ifju jön
Titkon, csendben, egyedül.
Jer velem, ne búslakodjál,
Jer, te csínos kis boszorkány.

Ledér

Ó jaj — elmegyek haza.

Mirígy

Hogy ne mennél! most velem jőj.
Mennyi szál hajad terem,
Mind arannyá változik,
Olyan gazdaggá tehetlek.

L e d é r

Istenem! hát merre menjünk?
Én tán elmegyek haza.

M i r í g y (elvonja)

Kis bohó, nem! most velem jössz. (Félre)
Csongor, ezt neked szereztem.
Ennél lelj utált szerelmet,
Azt ohajtom, s végrehajtom,
S többé nem keres boszúm.

=====

NEGYESEDIK FELVONÁS

Mirigy házának udvara

Csongor és Balga
(jönnek. Balga leül)

Csongor

Erre jőj, tán erre mentek.

Hát te lomha dög leülsz-e?

Balga

Látod.

Csongor

Ó te medvecímer.

Balga

Én utazni, nem szaladni

Jöttem.

Csongor

Ó, vad állat! — ám de

Várj itt, míg e házba térek,

Útasítást ad talán,

Vagy ha nem, szállásra fölvesz

A jövőendő éjszakán.

Balga

Ennyi aggság, ennyi bolygás,

És miért? egy asszonyért,

Egy picin kis asszonyért,

S abból is csak mennyi asszony!
 Jaj bokám, jaj térdeim.
 Én biz' itt leülök addig,
 Gyámolítom a falat.

D u z z o g
 (jő szolgáló képiben)
 Kis komám, szeretsz-e még?
 (Ráönti a szemetet)

B a l g a
 Ó, hogy mind a két szemed
 Lábad ujját ékesítse!
 Arra néz, és engem önt le.
 Még ez ám a ferde had!

B e r r e h
 (mint részeg jő s leönti)
 Féreg inná meg borát!
 Ollyan, mint a kéneső.
 Hadd csorogjon a szeméten.

B a l g a
 Hé!

B e r r e h
 Hohó!

B a l g a
 Az ördögökbe!

B e r r e h
 Vagy te voltál, szent öcsém?
 Semmi, semmi, no! nagyot nőjj.

B a l g a
 Nőjj te, vén bak, akkorát,
 Mint a legfőbb Tátrabérc,
 S akkor ünnepelj, mikor
 Legtöbb mennykő üt beléd. —
 Szedte vettét! még bizony

Rám szoknak, ha itt ülök,
Már csak feltápáskodom. (Feláll)

K u r r a h

(mint utas jó egy számarral)
Hóha! mackó, itt megálljunk,
A bitófa vár reád.
(Balgá derekához köti a szamarat)
Ezt az isten szép lovát
Úgy cseréltem egy juhásztól
Harminchárom birkabőrön,
S természet szerint! szegénytől
Azt is tőle loptam el.
Csillagot nem rúg, de mondják:
Jobb számaron, mint gyalog.
Most a szállást megtekintem,
Addig mackó, meg ne moccanj.

B a l g a

Én s bitófa! ó te sárkány,
Ó, hogy a penész befogja
Mind a két szemhéjadat! — De
Jól van! a bitó fölül,
S a számarnak szamarán
Úriásan lovagol.

(Fölül a számarra. Dimitri kinyitja a bolt fel-
ső ajtaját s kinéz)

D i m i t r i

Ez vidéki, s tán iszákos,
Majd jól megfizettetem. (Balgához.)
Kedves úr! szegény szolgája.

B a l g a

Úgy is illik! Ah, vagy úgy,
Jó napot, Dimitri bátya;
Csillagom szülötte! hát még
Itt is megterem ketek?

Dimitri

Ó, mi mindenütt vagyunk,
Mint a napfény —

Balga

Mennydörgöttét.

Miért nem mint a gyom s giliszta?

Dimitri

Mondok egy kis papramorgót
Nem parancsol, édes úr?

Balga

Szinte mérgeződtem.

Dimitri

Egy kis —

Balga

Ó igen! de törköly úgy-e?
Vagy talán rozs?

Dimitri

Mentsen Isten!

Szilva, kedves úr, valódi
Szilva, fínum, s olly erős, hogy!

Balga

Most nem szomjuzom.

Dimitri

Bizony

Mondhatom pedig, hogy illyet
Nem találni messze földön.

Balga

Majd egyébkor.

Dimitri

No de tessék!

Balga

Annyi mint az! ide hát.
Majd hiszen Dimitri bátya,

Meglesz ám az ára is,
Mert mi itt fogunk tanyázni.

D i m i t r i

(félre)

Ah szegényke! pénze sincs. —
Mindjárt itt leszek. (Bevonúl)

B a l g a

No, végre

Emberemre is találtam.

Mondom, szinte szomjuzom már,
Olyan szörnyü éh vagyok. — No's?

D i m i t r i (jő)

Isten uccseg! kedves úr,
Szívesen adnám, de nincs.

(Boltját bezárja)

B a l g a

Nincs-e? ó bab, ó olaj,
Mért nem öltétek meg őt.

(Kurrah kijön, s vezetni kezdi a szamarat)

Hé! hová!

K u r r a h

Vagy kend is itt van?

B a l g a

Majd leszálok — engedelmet.

K u r r a h

Semmi szállás! Csak maradjunk.

Jó szelíd egy állat ez.

Ott imént, hogy érkezém,

Egy bitófához kötöttem.

B a l g a

A bitófa én valék.

K u r r a h

Furcsa! hát bitófa úr,

Csak maradjunk a számaron.

Balga

Jaj nekem! hogy veszne meg!
Még az ólba is behurcol.

Kurrah

(nagy zajjal énekel)

Ha a csipkebokron rózsza nem teremne,
Bolond madár volna, aki rá röppenne.
Hej, dínom dánom!

(Azalatt Balgát szamarastúl az ólba hurcolja.)

Csongor (kijő)

Délben kell tehát találnom,
Mert egyébkor tiltva van.
Ó idő, csekély idő, mint
Fogsz te tőlem elsuhanni.
De sietnem kell, megyek.
Balga!

Kurrah (belől)

Mindjárt.

Csongor

Balga, hol vagy?

Jősz-e már?

Balga (belől)

Jaj megkötöznek.

Csongor

Majd megoldlak, csak ne mozdulj.

Kurrah

(kijő Balga öltözetében)

Itt vagyok már.

Balga

(benn kiált)

Csongor úrfi!

Csongor

(visszafordulva Kurrahhoz)

Mit süvöltesz, dőre állat!

Kurrah

Csak kiálték, hogy ne fuss.

Balga (benn)

Csongor úrfi!

Csongor

No's mi kell.

Kurrah

Mondok, merre lesz menésünk?

Csongor

Jőjj utánam!

Balga (benn)

Csongor úrfi!

Csongor

Megveszél, hogy úgy üvöltesz?

Kurrah

Légy nyugodt, csak visszahangzik.

Amit ordíték előbb.

Balga (benn)

Csongor úrfi!

Csongor

Óh természet,

Légy egészen visszahangzó,

S szép nevével zengj örökké!

(Csongor, Kurrah el)

Balga (benn)

Csongor úrfi!

Szoba

Mirigy és Leder

Mirigy

Nézd leánykám, itt van a lak.

Tégy azonként, mint beszéltem,

Míg karodba csalthatod.
 Akkor — érts meg — akkor olvadj,
 Égj, lobogj, mint a tüzes bérc,
 S repkény karjaid közül
 El ne hagyjad bontakozni.
 Menj, siess és ékesülj fel. (Lédér el)
 Én a kertbe térek addig.
 Ott vigyázok dolgaimra,
 S majd, ha Csongor álom által
 Elszalasztá kedvesét,
 Ezt ölelje megcsalódva.
 S hah, ha majd a förtelemből
 Ébred, és irtózni kezd
 Önmagától, életétől,
 Majd ha tiszta nyúgodalma,
 Mint vihartól felzavart tó
 Oly habokkal vija lelkét,
 És örökre, mindörökre,
 Látja tűnni szép világát,
 A szerelmet, édes álmát;
 S keble, mint az elhagyott ház,
 Oly rideg, bús, oly komor lesz,
 Akkor lásson engem ülve,
 Örömemben énekelve,
 Megnyílt sírja szélein. (El)
     B e r r e h és D u z z o g
         (kétfelől jönnek)
     D u z z o g
 Berreh, Berreh, hop hop hop.
     B e r r e h
 Mit vadásztál, kis kolop?
     D u z z o g
 Itt az elrabolt örökség.

B e r r e h

Több, mint várhat a reménység.
Visszalopjuk, visszalopjuk!

D u z z o g

Nem! cseréljük, s tréfaság lesz,
Majd, ha rajta menni vágnak,
És a bocskort ostromozzák,
És a bocskor nem megyen.

B e r r e h

Jól van, jól van, elcseréljük.

D u z z o g

E palástot —

B e r r e h

Hol szerezted?

D u z z o g

Kis zsidótól vettem el,
A hideg már majd megvette;
Hogy ne fázzék, sárba tettem,
És nyakiglan eltemettem.
Hogy nyavalygott, mint üvöltött!
Mintha hátul metszenék.

B e r r e h

Hahha! jól van, elcseréljük.
Bocskor is van, nézz ide.
Puszta palláson hevert már.
Lopva nőszött benn egérke,
S fölnevelte kölykeit,
Meztelen kis férgeket.
Cincogások jelt adott,
A kandúr ott cammogott,
A bocskorra felkapott;
Én a kandúrt földhöz üttem,
És a bocskort elemeltem.

D u z z o g

Ó, ez cifra kis mulatság.
Nézd ez ostort! Nyaköttő volt,
Egy szegény dög függge rajta,
Aki, míg élt, makkirály volt,
Most alatta fűtt el a szél,
És az árvíz el nem érte.
Én levágtam, madzagából,
Nézd, ez a szép ostorom van.

B e r r e h

Add csak, azt is elcseréljük,
Hadd morogjon a banya.

D u z z o g

Uccu! bocskor, meg ne csosszanj,
Isten hozzád, kapufa. (El)

Kert

C s o n g o r és K u r r a h

C s o n g o r

Mért, hivatlan, bűnös álom,
Mért ömölsz el most szememre,
Most, midőn szerelmi kéjre
Földelelne szép világom?
Hány király ohajtja, s nem jött
Áldomásod ön szemére,
Hány busongó szív könyörgött,
Hogy borulnál sebhelyére?
Mindazoktól elfutottál,
Itt mulatsz a boldogabbnál,
Aki ébren vágyna lenni,
Tünde karján édelegni.

K u r r a h

Egy gyepágy kínálkozik,
Hűvös illatú ölével,
S elföd a lomb ernyejével,
Jer, fogadd el, itt pihenj meg.

C s o n g o r

Balga, kelts, ha kedvesem jön.
Ah, tovább nem állhatok;
Vajha, míg leszűnyadok,
Bal szerencsém elkerüljön. (Elalszik)

T ü n d e, I l m a (jőnek)

T ü n d e

Jaj nekem! mit látok ott?
Alva vár-e Csongor engem?
Aki érte a halálból
Vissza tudnék lelkesedni,
Alva vár-e engem ő?

I l m a

Tán csak rólad álmadozni
Szűnyadott el, míg lejőnél;
Mert az álom édes álom
Arról kit szivünk szeret.

T ü n d e

Hagyj el, Ilma, hagyj magamra. —
Engedelmet rózsaszáj,
Hogy virágodat szedem. (Megcsókolja)
Csók, szelíd galamb te, menj el,
Csak te vagy szelíd eléggé,
Melly az álmak hajnalából
Visszahíjad szellemét.
Hát nem ébredsz édesem?
Visszarablott csókjaiddal,
Hogy fogollyá tégy, nem ébredsz?
Ah, hiába csattanál el,

Csók, te hittelen galamb,
 Hírhözónak vissza nem térsz.
 Csongor, ébredj — mint derült ég
 Arcod olyan, napja nincs-e?
 Nincs-e fény, mely elfogadjon,
 Égve, aggva, kedvelődöt?
 Nyisd fel, ah nyisd a szemet,
 Mely megbírta szívemet,
 Mely belőle, mint korán nőtt
 Szép virágot, a szerelmet
 Fölcsalá, s most fagyni hagyja;
 Nyisd fel, ah, nyisd a szemet,
 Melyben üdvöm gondolatja
 Fogva tartja lelkemet. —
 Kedves, ébredj, csókjaim közt
 Elcseréltem ajkamat,
 Elveszítém magamat,
 Kelj, találj fel karjaid közt. —
 Csongor, hát nem kelsz-e fel,
 Még ma láthatsz, holda kelve,
 Tartományokat bejárhatsz,
 Tévelyeghetsz, bujdokolhatsz,
 Bú magadnak, kín nekem,
 Nem találsz meg, soha nem! (Ráborúl)

Ilma

(Kurrához)

Csempe szádat jól ha nézem,
 És vitorla két fülednek
 Lebve lógó szárnyait,
 És ha nézem görbe lábad
 Lőcsnek épült csontozatját,
 Ó, te messze földi vendég,
 Ugy hiszem, hogy ösmerélek.

K u r r a h

Úgy van, s hogy ne volna úgy?
Ó szemem világa te!

I l m a

Jaj! ne mondd azt, gyík lehetnék,
Sánta koldús tyúkszeme,
Csak szemed világa nem.
Szólj, szurokban mosdol-e,
Vagy mitől van, hogy pofádon
Szinte fénylik a sötétség,
Mint a rongyos csizmaszáron,
Mellyet a szegény deák
Tollúrral megcsiszolgat. —
S még sem ösmersz, bűnvirág te?

K u r r a h

Ó én csillagom, galambom.

I l m a

Ó, az istenért, ne tedd azt,
Tégy akármit, üss agyon,
Csak ne kezdj el mosolyogni.
Oly vagy akkor, mint ha társát
Koncevő eb megmorogja.

K u r r a h

Látod angyalom, mi jó vagy,
Ó én boldog szerető.

I l m a

Ó, te fűzfa, ó, te tőke,
Még sem ösmersz? nézz ide,
Böske, hitvesed vagyok.
Vagy, hogy megdicsértelek,
Az vadít el? jöszte, inkább
Félre nézek, úgy ölelj meg.

K u r r a h (megöleli)

Kedves, édes házi bútor.

Ilma

Ó, te puskapor szagú,
Hol pokolban vetted e bűzt?

Kurrah

Csókot asszony!

Ilma

Jaj! megégtem;

Ez pokolnak fajzata.

Kurrah

Meg ne moccanj, mert befallak,
És megeszlek, mint az almát.

(Ilma ijedten félrevonúl tőle)

Tünde

Jaj nekem! nem álom ez,
A kajánság műve inkább.
Elrepüle gyors időm már;
Menni kell és nem remélni,
Mindörökre kínban élni.
Lelkem édes gondolatja,
Csongor, itt marad fölötted,
Vajha, ó megsíratandó,
Vajha még meglássalak.

Kurrah

Mit parancsolsz, asszonyom,
Majd ha ébred, mondanom?

Tünde

Mondd, hogy egy szeggel magasbra
Villogó kardját akassza.

(Magában)

Úgy gyanítom, bűn fia,
Eszköz e rosszban te voltál, —
Ilma menjünk gyász utunkra.

(Tünde, Ilma el)

K u r r a h

(megilletvén Csongort)

Így la! ébredj, tolvaj úrfi,
És bámuld meg a napot.

C s o n g o r

Mintha mély sír lettem volna,
S benne lelkem a halál,
Oly sötét volt álmaimban,
A sors, mely fölöttem áll.
Szólj, mi történt, míg aluttam?

K u r r a h

A tündérek itt valának.

C s o n g o r

És te, — rettentő gonoszság!
Alva hagytál, nem vertél fel!

K u r r a h

Mint csalódol, jó uram.
Annyi szóra, annyi zajra,
Azt csodálom, hogy rekedtté
Nem levék, te meg siketté.
Mint számárnak vemhe, melly
Édes anyját elveszíté,
Vagy mint a szamár maga,
Mely kemény szelet jövendöl,
Úgy üvölték, úgy rikolték;
És az a mézforradék,
Mit tön és nem tön miattad!
Fölvevénk, és meg' letettünk,
Szólogattunk, megsirattunk,
Mind hiába, nem kelél.

C s o n g o r

Átkozottak gyermeke,
Mindeneknél átkozottabb,
Haj! most merre térjek én?

Ó, az elveszett időt
Mellyik isten, melyik ember
Szerzi vissza életemnek?
Elment, mint sebes hajó,
Nyom helyett örvényt hagyó,
Melyben elmém sírja nyílt meg,
S összetépett lelkemé.

K u r r a h

Jobb szeretnék messze lenni.

C s o n g o r

Most hová, haj! merre menjek?
Szólj, midőn ment, mit beszélt?

K u r r a h

Azt izente, hogy magasbra
Tedd egy szeggel kardodat.

C s o n g o r (gondolkozva)

Hah! mi az? hát csalt vetének?
És talán e szolga arra
Bűnös eszközül szegődött?
Úgy van, úgy van, szörnyen úgy van!
Csalfa szolga, halj meg érte.
Futsz-e? fuss bár, bűn cseléde,
Úzni foglak, mint az árnyék,
És árnyékká rontalak. (El)

==
S z o b a

(Mirigy hajlékában)

L e d é r

(aranyfürtösen belép)

Igy, ni! Most belém szerethet
Még a szívtelen halál is. (Énekel)

Túl a Tiszán, túl a Dunán,
Innen is,
Úgy galambom a kis leány,
Ha hamis. (Ásít)

Ah! biz én már únom is;
A bolondos vén anyó
Biztatott, hogy szép fiú jön,
S most az ördög sem köszönt be,
Még az ördög öccse sem.

(Egy rózsát vesz le kebeléről, s leveleit szét-
hintve, azokon sétálva énekel)

Pesten jártam iskolában,
Térdig jártam a rózsában.
(Hirtelen megáll)

Ah! szegény levelkék,
Elszaggattalak.

(Leül, ölébe szedi a leveleket s énekel)

Rózsalevél, kicsi rózsalevél,
Miért van, hogy haloványá lettél?
Haloványá, mint a lány orcája,
Mint a télnek hideg hóruhája.
Rózsalevél, kicsi rózsalevél —

Jaj, nekem! — ki monda jajt?

Ah Ledér! Ledér!

Hol van a te régi kedved,
És mosolygó gyermekálmod?
Sírsz-e? sírj, ha nem nevethetsz,
Rég ohajtott könny szemedben,
Rózsakendő kezeidben,
Sírj, s töröld el könnyedet.

(Egy kis ideig arcát eltakarva szótlan ül,
azután hirtelen fölugrik)

Hah! ki jó, mi zaj közelget?
Én bolondos mit csináltam!

Nem, nem, ezt nem állhatom ki:
Ó magány, te ölsz meg engem.

B a l g a

(jő egy darab deszkával)

Beste lélek rossz hada!
Engem így elzárni tőle!
Ólba zártak; de kitörtem
Ajtaját, s ím, hordozom;
Aki nem hisz, lássa meg.

(Meglátva Ledért)

Á — bocsánat szép kisasszony. (Félre)
Vagy talán csak ő kegyelme,
A tündér, az eszemadta.
Ó! beh, szépen fut szegényke.

L e d é r

Szörnyűség! a vén tarisznya
Ily bohókás majmot űz rám.
Ó vigyorgó fakutya!
Nem, nem, abból semmi sem lesz.
Megszököm! — de még előbb
Megcsigázom a bohót. —

(Balga felé fordul)

Ah!

B a l g a

Sohajt!

L e d é r

Ó!

B a l g a

Ó szegényke!

Mint a böjti szél az úton,
Oly keservesen sohajt.

(Ledérhez térdepelve)

Szólj, parancsolj, mit tegyek.
A világot, mint darab húst,

Érted fölfalom, ha kell. —
 Eltaláltam, már vidámabb.
 S ah a lelkem! hogy mosolyg,
 Olly ördöngős kedvesen,
 Mint a teli pinceszáj,
 Melyben a piros bor áll:
 Most majd én is rásohajtok,
 Ah!

L e d é r

Ah!

B a l g a

Ah!

L e d é r

Az élhetetlen!

Már nekem kell arra térnem,
 Mert különben ott ragad. —
 Kedves —

B a l g a

Ó én boldog állat

Minden emberek között!

L e d é r

Nem vigasztalsz meg szavaddal?
 Lásd, én bús vagyok miattad,
 Mint az árva gerlice.

B a l g a

Ó, a lelkem gilice!

Tán meg is kén' már ölelnem?
 Úgyde Csongor? megbocsásson,
 Hogy nem ő sziveltetik,
 És hogy Balga szebb kölyök tán,
 Arról Balga nem tehet.

L e d é r

Ott kemény lesz térded alja —

B a l g a

Sőt itt jó helyen vagyok,
Hagyj pihenni lábaidnál.

L e d é r

Ó ökör, sőt csorda! mit csináljak?

(Balgához)

Ím, hogy kedvedet tegyem,
Itt ölellek, édesem.

B a l g a

Ő ölel meg, ó szerencse,
Légy szelíd bor, meg ne fojts.

L e d é r

Szived a rév, ott kötök ki,
Ékes ifju, el ne űzz.

B a l g a

Ó, én ékes ifju, én!

L e d é r

Húnyj szemet, te gyöngyvirágom,
Mert megégetsz, húnyj szemet.

B a l g a

Ó te csalfa! hát behúnyjam?

L e d é r

Húnyd, ha kedvelsz.

B a l g a

S így maradjak?

L e d é r

Így! szerelmed zálogául
Nem kívánok egyebet.

S ah, mi szép, mi kellemes vagy. (Félre)
Mint a macskafaj vakon.

B a l g a

Hát ne nézzek még szemedbe,
Kincsem-adta kis csalója!

L e d é r

Légy türelmes, kedvesem.

(Egy rongyos tömött karszéket tol maga helyébe; félre)

Így öleld atyád fiát.

Én tudom; hogy megszököm. (El)

B a l g a (a széket ölelve)

Mily puhák szép karjaid,

Mint a szép fehér szalonna,

Kedves, édes oldalborda.

És ez a fürt — ó öllelek.

(A szék nagy zörgéssel összedül, Balga ijedve felugrik, egy pamat lószőr kezében maradván)

Szürke lószőr és faláb!

Hát ki látott ily csodát?

Férgek háza, bolhafészek,

Összezúzlak, átkozott szék,

Tűzre teszek, tolvaj szerdék.

Mennydörgő! de nem haragszom;

Csongor úrfit kell kutatnom,

Mit csináljak, mit tegyek most?

(Meglátja az asztalon a manók vélt örökét)

Ó szerencse! itt van a kincs.

Búsuljon a számár,

Elég nagy feje van. (Öltözni kezd)

Balga vígan éli napját,

A bocskorba dobja lábát,

S úgy megy, mint a gondolat.

Deh! te bocskor, deh! te szíj,

Csongor úrfinál legyek

Nos? megyünk, vagy nem megyünk?

E biz azt csoszogja: nem!

(Mindenféleképp erőködik fölemelkedni)

Átkozom rossz bocskora,

Arra vár, hogy én vigyem,
Vagy, hogy jól megabrákoljam.

(Ostorozza bocskorait)

Deh, te szürke, deh, te ráró!

C s o n g o r

(jő s Balgát nyakon fogja)
Most szaladj, ha tudsz, hitetlen.

B a l g a

Így adod ki béremet?

C s o n g o r

Úgy, hogy e helyen megöllek,
Áruló, ki elraboltad
Minden üdvösségemet.

B a l g a

Semmit én még nem raboltam,
Mint imént ez egy ütést,
Ezt is jó szüből adád.

C s o n g o r

Csúfolódsz? vessz el, álnok.

B a l g a

Úrfi! én nem értelek.

C s o n g o r

Nem? no megteszem, hogy érts.

B a l g a

Mért akarsz a földre nyomni?

C s o n g o r

Hogy nyakadra hágyak, ördög,
És tiporjam lelkedet.

(A manók, jószágaikat mutogatva, hirtelen
általmennek a színen)

Hah! mi ez? te kétszer is vagy,
Balgá itt, és Balga ott.

B a l g a

Bocskor itt, és bocskor ott.

C s o n g o r

Most gyanítom! a manó volt,
Aki megcsalt képed által.

B a l g a

Most tudom, mért nem mehettem,
És nyakamra, mért tiportál.

C s o n g o r

Ó! a végtelen világon
Senki sincs boldogtalan,
Én egyedül vagyok az.

B a l g a

És miért? a bocskorért!
A bocskor nem csizma bár,
Lopni még sem illik azt is;
És az ördög visszaváltja,
Ami hozzá tartozik.

C s o n g o r

Balga, hallod.

B a l g a

Hallom úrfi.

C s o n g o r

Jőj nyomomba.

B a l g a

És hová?

C s o n g o r

Azt ne kérdd, ha még hivem vagy.

B a l g a

S így örökké bujdosásra
Szántad ifju éltedet?

C s o n g o r

Mindörökké, és azon túl!
Égjen bár le akkorára
A magas dél fénysugára,
Mint egy kisdéd fénybogár,

Melly az égben félve jár,
S úgy bolyongjon egyedül
A sötétlő végtelenben,
Hogy magát se lássa többé:
Én tüzésnél akkor is még,
Tünde, érted bujdosandom. (El)

B a l g a

Már, ha úgy van, ám, jerünk bár.
Míg csak annyi lesz belőlem,
Mint egy elfőtt birkaláb,
Én is bujdosó leendek,
És evendem, és ivandom,
Míg csak bennem, s benne tart.
(Elindul, kis várat után ismét jő)
Birkalábot emlegettem,
Vajjon, ahová nem tettem,
A szekrényben ott van-e?

(Amint a szekrényt nyitja, Mirígy alakja áll
előtte)

Huh Mirígy! a vén utálat.

(Ajtó felé fut, ott is Mirígy alakjával találkozik)

Jaj fejemnek, jaj szememnek,
Mily csodán kell borzadoznom!
Két alakban egy boszorkány,
Itt is, ott is ő az undok:
Söprü fegyver van kezeiben;
Rút halál sötét szemeiben,
Csongor úrfi! jaj! segítség.
Ablak, ajtó, merre vagytok,
Jaj fejem, jaj tomporom!

(Mirígy alakjai kétfelől söprüvel kergetik, míg
végre az ablakon kiugrik. Mirígy alakjai
egyesülnek)

Mirígy

Minden el van veszve, minden!

És kacag bolond Mirígyen

A pokolnak feneke.

Hát Mirígy csak olly eke,

Ollyan szolga dáb pemét,

Mellyen minden gyáva szánthat,

Minden gyáva lovagolhat?

(Haragosan dobbant lábaival)

Nem, nem, mondd pokol, hogy nem,

Zúgj, ha hallod, és feleld: nem.

Föld alól

Nem! nem! nem!

Mirígy

Itt vagy, itt vagy, érzelek.

Átok érte, hogy feleltél,

Átok háladij gyanánt.

Halld tehát: egy jós lakik

Vén berek közt sziklarésben,

Kétszer alszik három hétben,

Azt helyéből messze úzom,

S én jövőndölök nevében.

Föld alól (kacaj)

Hahaha!

Mirígy

Tetszik úgy-e? megteszem.

Tünde, Csongor elmenendők

A bereknél, és tanácsot

Tőlem, általam veendők.

És elrontom a szerelmet,

És helyette veszedelmet

Mag gyanánt vetek beléjük,

Hogy magokban vesszenek.

Földali hang
Nem! nem! nem!

Mirígy
Ha szolgáltam valaha,
Földali hang
Hahaha!

Mirígy
Lelket vittem útaidra,
Földali hang
Hahaha!

Mirígy
Csúfolódol? tán meleg van,
Hogy kacajt ütsz kínaidban?
Gyáva szellem, vessz magadban!
Egy meg kettő három a szám,
Nélküled megy végre munkám.
(El. Föld alatt nagy kacaj)

Barlang

(Mindenfelől sűrű lombos fáktól árnyékolva,
előtteborított kút. Mirígy jó sa kutatfeltakarja)

Mirígy
Itt van a kút, a jövőndő
Mélyen nyugszik tűkörében.
Lássa sorsa visszáját benn
A szűz, mely partjára feljő.
(A kutat háromszor kerülván)
Forrj kút habja, forrj,
Tajtékot sodorj,
(Egy írást tart a kút fölé, mely magától
meggyúl)
Csalfa eskü vérrel írva,

Bűnös szívtől lángra gyúlva;
 Mély vizedbe hull le hamva,
 Forrj kút habja, forrj. (Megáll)
 Csillag, mellyen a halál
 Csonton, embercsonton áll,
 Felhő, melly a sírra száll,
 Ahol vérzik a fűszál,
 Szél, mely tűzben lángolál,
 Bennveszők siralminál.
 Szálljatok le, szálljatok le.
 A jóskútba nézzetek le!

(Eltávozik a kúttól)

Mintha jőne, akit várok.
 Itt jön, itt van, lássa most,
 Amit meg sem álmodott;
 Én pedig Csongort hozom meg.
 Hogy jövődőt itt vegyen.
 Évek éve múlhatik,
 Míg együlnek útaik. (El)

T ü n d e, I l m a (jőnek)

T ü n d e

Ilma, jó jel!

I l m a

Jaj, minő hely!

Iti boszorkány lakhatik.

T ü n d e

Ó nem, itt egy jós lakik,
 Egy rideg nő, melly időkben
 Búvárkodva messze lát,
 S a leendők fonalát
 Tartja biztosan kezében.

I l m a

Már ha úgy van, keztyüt huzzunk.

Itt van a szép kis tenyér,
Tiszta, mosdott és fehér.

T ü n d e

Ah, mi boldog pillanat!
A varázskút nincs befödve,
Nem lebeg a gyászfátyola.
Boldog, aki most bele néz,
Azt nem éri bánat és vész,
Kedvez annak csillaga.
Haj! de még is rettegek,
Borzadás fog el jövődöm
Még nem látott képinél.
Ilma, menj elő te, nézz be,
És beszéld el, mit látsz benne.

I l m a

Legfőlebb is zöld vizet,
S egy pár pislogó szemet,
Melly az úszó békafejből
A világra fölnevet. (Lenéz a kútba)
Ah nem, ah nem, Balga lelkem,
Hát te vagy, te olly alatt?
Mit csinálsz ott, a hüvösben,
Mit csinálsz ott, gyönyörű?
Jer föl, égek, olvadok,
Mint a gyenge vaj vagyok.
Ó! a lelkem hogy' szeret,
Csókot kér, nem kenyeret;
Jőj; ha nem jössz, én megyek le,
S ott találom enyhemet.

T ü n d e

Ilma, látom, lelked örvend,
S boldogsága özönében
Fürdik, mint a víg madár.
Hagyj most engem, hagyj lenéznem!

I l m a

Ah! mért versz ki álmaimból,
Fogfájásra ébredek.

(Még egyszer lenéz a kútba)
Balga, Balga, kedvesem,
Nem pártolsz el, úgy-e nem?

T ü n d e

(a kúthoz közelítve)
Csillagok, kik a jövőndőt
Fénybetűvel kék mezőben
Irátkok le a nagy égben,
Ti a menny szép szemei,
Kedvezőn mosolygjatok
A varázskút éjjelébe:
Sorsom nyugszik rajtatok.

(Lenéz)

Ah, mi táj az, mely világ!
Zöld mezőben egy leányka
S egy kis bárány játszanak,
Szép és ifju a leányka
Fürge s dévaj a kis állat,
És játékok oly vidám,
Olyan boldog, mint magok.
Hah, de mely gyász-tűnemény az?
Hős fiú jön fegyverestül,
Vérben, porban, lankadottan,
Elborúl a szűz előtt.
S ím a lányka összetépi
Hó ruhája fodrait,
A sebesre felkötözi
Keble patyolatjait.
Hálabuzgón föltekint
A vitéz — ó mennyi kint
Kell megérnem! ő az, ő az,

A hitetlen szerető,
S a leányka — jaj nekem —

I l m a

Asszonyom, ne állj tovább így;
Mert szoborrá változol. (Félre)
Balgá tán megtetszett neki,
Attól tartok, elszereti. (Tündéhez)
Asszonyom, ha engeded,
Inkább osztozom veled. —
Nem szól, hallgat, sír szegény,
Én pedig fohászkodom. (Ásít)

T ü n d e

Boldog, tán nem boldog lányka
Mondd, hová vész nézeted?
Ah, mi van csalárd szemében,
Mely lerejtett kincs, hogy azt,
Mint buvár a gyöngyöket,
Olly epedve, olly örömmel
Mélyen híven, keresed?
Ah, ne higgy az ál sugárnak —
Ah, ne higgy, de mit beszélek?
Ó szerelmem álmai!
Már ölében a leányka,
Harca gyenge, mint maga.
Csókja ég már arcain,
A hitetlen, melly adóul
Régen engem illetett;
S mellyet annyi gondom ápolt,
Annyi édes aggodalmam,
Ketten ők szerelmimen,
Nélkülem hogy' osztakoznak!
Jaj nekem, jaj kárhozottnak!
A ligetben andalogva
Járnak ketten boldogúl,

S a báránka, mint szerelmem
 Árván, búsan, elhagyottan,
 Fejcsüggesztve jár utánok;
 Játszó társa már nem játszik,
 Ah, vagy játszik és eljátssza
 Rég ohajtott üdvömet.
 Járnak, mennek a ligetben,
 S mindig mélyen és mélyebben,
 Ott kaján lomb, itt könnyim,
 Ah! nem látnak szemeim.

I l m a

Már ez mégis szörnyűség;
 Vesszen a rossz kútja! inkább
 Eltemessük, mint hogy ártson.
 Asszonyom, nézd, itt a kő —

T ü n d e

Ó nem, Ilma, el kell vennem
 Sors kezéből a keservnek
 Telmértékű poharát.
 Most vagy máskor el kell vennem,
 Vagy az elme, vagy szerelmem
 Győzni fognak szívemen.

(Ismét a kútba néz)

Mit találok? új vidék;
 Puszta tenger, pusztá szirt,
 És a szirton a leányka,
 Eltemetve bánatába,
 Bomlott szívvel, bomlott hajjal,
 Néz a hullám távolába.
 Jaj! hová lőn üdvössége,
 Hol szerelme kéjei?
 A hitetlen fut hajóján,
 Mint a szélvész, mely virágot
 Tört le, fut kegyetlenül.

És a szirton áldozatja,
 A megcsalt lány összerogy!
 Égő szive lángjait
 Oltják tenger habjai. (Eltávozik a kúttól)
 Illyen minden férfi szív?
 S Csongor annyi kellemekkel,
 Olyan arccal, oly szemekkel,
 Csongor öldökölhet így?
 Kárhozott légy csalfa kút,
 Kárhozott a szellem is,
 Mely pokolnak büntövéből
 A világra felhozott.
 Pusztá légy és elvadúlt,
 És vadúljon messze tőled
 Minden, ami boldog és jó.
 Ó, hitemnek romladéka,
 Bánat! merre viszlek el! (El)

I l m a

Mely baj ez már meg' nekem!
 Még Balgával sem csevegtem,
 S asszonyom már elmegyén.

(A kúthoz lép)

Balga lelkem, egy pogácsa
 Van zsebemben, nézd galambom.
 Azt is itt hagyom neked.

(Egy darab süteménythajít a kútba, amelyre
 az nagy lángot vet; Ilma sikoltva elszalad,
 Mirigy feljő a kútból a láng után.)

M i r í g y

Már megjártam útamát
 Kis leányzó képiben,
 Jóstanácsot elfogadni,
 Csongort erre csaltam el.
 (A kúthoz megy)

Kút leánya,
 Kút csodája,
 Kelj, ha keltelek,
 Menj, ha küldelek.
 Kút palackja,
 Kút galambja,
 Szállj, ha intelek.
 Kút leánya,
 Kút csodája,
 Légy az ifju
 Csalogánya:
 Hol hazája
 Várva várja,
 Megpihentét
 Ott találja;
 Csak szerettét,
 Soha Tündét,
 Bár kívánja,
 Meg ne lássa,
 Mindörökre,
 Mindörökre,
 Ne találja.

Kész a jóslat veszedelme,
 Itt a vendég, most helyemre.

(Fekete fátyollal befödi a kutat s a barlangba
 rejtezik.)

C s o n g o r, utóbb B a l g a (jőnek)

C s o n g o r

Merre tűnt el a leányzó?
 Jóslatot mondott vehetnem,
 Csak követném nyomdokát.
 Itt vagyok, huh! mily vidéken,
 Itt ez a hely borzadásnak,
 Félelemnek gyászhelye:

Ez lesz a jós lakhelye.

(A barlanghoz fordulva)

Jós, időknek hű buvára,
Jós a szirtek templomában,
A homállyal s gondolattal
Társalkodva lakozó,
Jós, ha jósnak hívatol,
S nem vagy a név ellenére
Rossznak, gyásznak hirdetője,
Szólj, szerelmem sorsa millyen,
Merre törjek, merre térjek,
Kedvesemhez hogy elérjek?

S z ó z a t

Amit látni fogsz, kövesd,
Szép leányka, meg ne veds,
Arca csendes, mint az est,
Kit hunyó naprózsa fest;
Szeme tündök, mint ez est,
Melyben csillag fénye reng,
Lába könnyü, mint az est,
Melly a szellőn játszva leng,
Úta arra, hol az est
Alkonyába dőlni kezd,
Arra indulj, ott pihenj meg.
Ott találod a kegyest.

(A fátyol emelkedik, alóla a kútból egy leány-
alak tűn föl, mely Csongornak integetve tova
leng.)

C s o n g o r

Álmok édes képzeménye,
Csodaszülte szűz alak,
Szólj, ki vagy, mennyi küldeménye?
Csalsz-e, vagy jól láttalak?
Ah! megállj, vagy bár sietve

Menj világon s végeken túl.
Csongor nem remeg bajoktól,
Fog követni, menj elő. (El)

B a l g a

Bámulok, meg' bámulok,
Szám csekély a bámulásnak,
De, ha egyre bámulok,
Majd egyedül maradok.

(A barlanghoz fordulva)

Asszony'ám! — nem hall — nagy
Jaj! nagyot hall nyomorú. [asszony! —
Néne, egy kis jó tanácsot.

(Azalatt egy palack bor s egy sült galamb
emelkednek a kútból s Balga homlokába
ütköznek.)

Óha! még bizony kivernék
Mind a két szemem világát.
Lánc lobogó! az bizony bor,
S ez meg olyan sült galamb,
Amint én nem vagyok az.
Szállj le, szép piros palackom,
Szállj le, hozzám szép galambom,
Meg nem eszlek, meg nem iszlak,
Csak szivecskémhez szorítlak!
Nem hiszik, s az nagy baj! ó én
Árva elhagyott legény.
Intenek, hogy nyomba menjek.
Engem úgyse! megteszem.
Várjatok meg, hej! megyek már,
Itt vagyok már, szálljatok le,
Hadd fogódzam bennetek.
Hujja huj! ha sapka vagy,
Üsd le azt a rőt palackot.
(Süvegét utánok hajítja s el)

M i r í g y (előjőn)

Meglőn amit, s mint akartam,
Most aranyfa, szép gyümölcsöd,
Szép almád nekem terem.
Meglopom, meg! az lesz dolgom,
S a manókat kergetem.

ÖTÖDIK FELVONÁS

· Kietlen táj

T ü n d e s I l m a (jőnek)

I l m a

Hol vagyunk itt, asszonyom,
Mely kietlen tartományban?
Én, ha engem kérdenének,
Jobb szeretnék messze lenni,
Legalább is olyan messze,
Mint Pozsonytól Hortobágy.

T ü n d e

Légy nyugott, s ne aggj veszélytől,
Hű árnyéka bánatomnak,
Itt az Éj országa van.

A gyűlölt fény birodalma
Lelkem annyi fellegét
Nyílsugárral hasogatja,
Nem kívánom szebb egét;
Ide húz a bú homálya,
A reménynek csüggedése,
És a csüggedés reménye
Itt találják honjokat.

I l m a

Ah, bizony nem jól találják.

Kis szemem már úgy kinyílt,
Mint a tányérbélvirág.

T ü n d e

Ah, a szív is úgy nyílik meg,
Mint sötétben a szemek.
Boldogságban zárva tartja
Rózsaszínü ajtaját,
Az örömnék gazdag árja,
Hogy ne fojtsa el lakát;
Búban, kínban, szenvedésben,
Titkos mélyeit kitárja,
Hogy, ha még van, a reménynek
Elfogadja sugarát.

I l m a

S ezt hogy tudjuk, ily kietlen
Földre kelle bujdokolnunk,
Hogy madár se jőjön onnan,
Ahol nap van és világ?

T ü n d e

Légy türelmes bánatommal.
Vég utat tesz most szerelmem:
Itt vesz enyhet vagy halált.
Jer, kövess e vég utamban,
S lássad ott az Éjt magát.

I l m a

Mit csináljak, merre fussunk?

T ü n d e

Pusztá parton fátyolában
Egy komoly bús asszony ül:
Csermely folydogál előtte,
Csillagokkal tündökölvé —

I l m a

Borzadok, ha rá tekintek.

T ü n d e

Ő az, kit keres reményem,
 Ő az éj gyász asszonya.
 Nála vannak rejtve mélyen
 A jövődők titkai;
 Kérni fogjuk elborulva,
 S esküinkkel kényszeríteni,
 Hogy felfödjék ajkai.

I l m a

Jaj, ne menjünk; mintha szólna,
 Érthetetlen hangokat
 Mormol ajka.

T ü n d e

Álmodik.

S a pataknak elbeszéli
 Halhatatlan álmait.
 Várakozzunk, mert boszúja,
 Véghetetlen és súlyos,
 Éri azt, ki háborítja.

É j

Sötét és semmi voltak: én valék,
 Kietlen, csendes, lény nem lakta Éj,
 És a világot szültem gyermekül.
 Mindenható sugárral a világ
 Fölkelt ölemből; megrázkódtatá
 A semmiségnek pusztaságait,
 S ezer fejekkel a nagy szörnyeteg,
 A Mind, előállt. Hold és csillagok,
 A menny csodái lőnek bujdosók
 Kimérhetetlen léghatárokon.
 Megszűnt a régi alvó nyugalom:
 A test megindult, tett az új erő,
 S tettekkel és mozgással gazdagon
 Megnépesült a pusztta tér s idő,

Föld és a tenger küzdve osztozának
 Az eltolt légnek ősi birtokán;
 Megszünteté a tenger habjait,
 S melyet haraggal ostromolt imént,
 Most felmosolyga mélyiből az ég;
 Smint egy menyasszony, szépen és vidáman
 Virágruhába öltözött a föld.
 A por mozogni kezdett és az állat,
 S királyi fejjel a lelkes porond,
 Az ember lőn, és folytatá fáját,
 A jámbort, csalfát, gyilkost és dicsőt. —
 Sötét és semmi vannak: én vagyok,
 A fény elől bujdokló gyászos Éj. —
 A féreg, a pillantat búboréka,
 Elvész; idő sincs mérve lételének.
 Madárt a szárny, a körmök állatot
 Nem váltanak meg, kérges büszke fát
 Letesznek századoknak súlyai.
 Az ember feljő, lelke fényfolyam,
 A nagy mindenség benne tűkrözik.
 Megmondhatatlan kéjjel föltekint,
 Merőn megbámúl földet és eget;
 De ifjusága gyorsan elmulik,
 Erőtlen, aggott egy-két nyár után,
 S már nincs, mint nem volt, mint a légy fia.
 Kiírthatatlan vággyal, amig él,
 Túr és tűnődik, tudni, tenni tör;
 Halandó kézzel halhatatlanúl
 Vél munkálkodni, és mikor kidőlt is,
 Még a hiúság műve van porán,
 Még kőhegyek ragyognak sírjain,
 Ezer jelekkel tarkán s fényesen
 Az ész az erőnek rakván oszlopot.
 De hol lesz a kő, jel, s az oszlopok,

Ha nem lesz föld, s a tenger eltűnik.
 Fáradtan ösvényikből a napok
 Egymásba hullva összeomlanak;
 A Mind enyész, és végső romjain
 A szép világ borongva hamvad el;
 És ahol kezdve volt, ott vége lesz:
 Sötét és semmi lesznek: én leszek,
 Kietlen, csendes, lény nem lakta Éj.

I l m a

Ah, szegény bús asszonyságnak
 Millyen furcsa álmai vannak!

T ü n d e

Borzádással tölt el e szó.
 Borzádással issza lelkem
 A mulóság poharát.
 Most jer, Ilma, jer, közelgjünk
 Tisztelettel elborúlva,
 Illessük meg fátyolát.

É j

És a sötéten túl van a világ —
 Mi vakmerő kéz illet engemet,
 Mulandóságról béken álmodót?
 Ösmerlek, nyughatatlan lányka, te;
 Tündér hazádban üdvnek századi
 Valának megszámlálva éltedül;
 De föld szerelme vont a szívedet,
 A fényhazából földre bujdosál;
 S mert boldogságod ott is elhagyott,
 Segélyt keresni későn visszatérsz;
 De mindörökre számkivetve légy,
 Legyen mint vágytál, a kis föld hazád,
 Órákat élj a századok helyett,
 Rövid gyönyörnek kurta éveit.
 Indulj, ne lásson itt tovább szemem;

Mert, aki halhatatlan Éj vagyok,
 Olyan sötétté teszek, mint az árny,
 Hogy rózsaberkiből a szerelem
 Irtózva nézzen, mint iszonyra, rád,
 S illat helyett gyötörjön vad tövis.
 Menj,menj, mertamitmondtam megteszem.

(Tünde, Ilma el)

Omoljatok, nem késő habzatok.
 Az Éj az álmok partjain bolyong. (El)

Hármas út vidéke

(Csongor a leányalak után jő)

C s o n g o r

Csalfa tündér, játszi kép te
 A világon s életen túl,
 Merre csábít gyorsaságod?
 Százszor véllek megragadni!
 Százszor e megdobbanó szív
 Készül csalfa szívedet
 Elfogadni szerelemmel,
 És te eltünöl suhanva,
 Mint az élet, mint az álom;
 Nyughatatlan lábaiddal,
 Meg nem várod jöttömet.
 Intesz újra? Nem hiszek.
 Hányszor pusztá dombokon,
 Hol vezérléd útamat,
 Hányszor láttalak megállni,
 Nyílt kebellet, nyílt karokkal?
 Vágyaimtól részegen
 Elfelejtém a bolyongást,
 És nem láttam a kietlent,

Mert te, szív és szem csalója,
Téged láttalak, s imádtam
Fátyolodnak titkait.

Állj meg, állj meg, és ne hagyj el,
Add jutalmát annyi kinnak,
Hagyj pihennem karjaid közt,
És elsírnom veszteségim
Mondhatatlan séreit.

(Fellép a hármas útra)

Hah, itt vagy egyszer annyi vágy után!

(A leányalak eltűnik)

Mi volt ez? árnyék! és én hol vagyok!

(Kis ideig gondolkozva áll)

Forrás után a szarvas nő eped,
Nő társ után a szarvas gím, oroszlán
Mind a kettőnek űzi nyomdokát.
Forráshoz ér a nő, a gím nejéhez,
S erője dúló vadnak célt mutat.
A hangya futkos, apró léptei
Alig mutatnak járást, és halad;
Nagy távolokról, gátak ellenére
Fáradva és mozogva hon terem:
Földhöz ragadtan mász a vak csiga,
De a természet válthatatlanúl
Hátára tette biztos hajlakát,
Mikor kívánja, hon van, s elpihen:
Elérhetetlen vágy az emberé,
Elérhetetlen tündér, csalfa cél!
S miért az olthatatlan szomj, miért
Rejtékeny álmok, csalfa jóslatok,
S remény vezérrel eltúrt hosszas út,
Ha, ahol kezdtem, vége ott legyen,
Bizonytalanság csalfa közepén?
Ó hármas útnak kétes ál köre,

Mi más kebellem léptem fel reád,
Virág reményim reggelében akkor,
Most kinnal rakva, búval gazdagon
Az elhanyatlott szívnapi alkonyán!

B a l g a

(jő a lebegő étkek után)

Hát én mindig éh legyek
S úntalan csak szomjuhozzam?
És e gyomrot, és e torkot
Csak bolonddá tartogassam?
Aki hús vagy, rossz galambhús!
Akit egresből csináltak,
Bor! megállj, vagy összeontlak,
Itt e kövel fejbe sujtak.
Hah! leszállnak — Balga! halkan,
Szörmentében bánj velök most.
Hóha! hóha! így, csak így
Rég így kellett volna már.

(Fellép a hármass útra s amint étkeihez akar
nyúlani, elomlanak)

Mi ez? homokká lettél, rossz palack,
Sivány homokká porlól, döggalamb?
S azért van éhem, hogy most port egyem?
Te átkozott, te csámpaláb, megállj;
Inkább galambbá sülök e helyen,
S egyen meg, aki éhebb, mint magam.

(A földre veti magát)

C s o n g o r

Hah, mely kalandor nép közelg felém,
Tépetten, mint a vert had, s szomorún?
S bűt lássak, ismét bú elől futó?
De enyh, a bajnak látni társait:
Bevárom őket, ők sem boldogok.

K a l m á r

(mankóján támolyogva jó)

Segíts tovább, te fáradt, gyenge láb,
 Segíts, te gyámbot, rossz lábpótolék;
 Te mégis hű vagy: köszvény, zsibbadás
 Nem rontanak meg, jó, rossz út között,
 Nem válogatva mégy, amerre kell,
 S ha pályavéget ér az utazó,
 Vénsége zordon, bús, rideg telén,
 Még tűzre rak, s utószor felhevülve
 Végig tekint a tarka életen,
 Mint a ruhán, mely hajdan dísze volt,
 Most a szegénység ronda bélyege
 Az elkopott fény foltjait mutatja. —
 Hol vagytok, összehordott kincseim?
 Reményem fája dúsan felvirúlt,
 S arany virágit szélvész szórta el.
 Megitta tenger, amit föld adott,
 A víz ajándít föld rabolta meg,
 S a sors szegődi kénye, melly emelt,
 Most zsámolyává tette hátamat.
 Kik ösmerék, míg volt, csak pénzemet,
 Nem ösmernek rám most az emberek,
 S a büntetésnek súlya rajtam az,
 Hogy mégis nálok kell segélyt találnom.
 Ki ád a fáradottnak enyhelyet?
 Ételt ki ád az éhnek, és italt
 A lankadónak, bú és szomj miatt?
 Ki ád a bujdosónak rejteket,
 Paloták urának hajdan? víg torok
 Gazdáját vendégül ki híja meg,
 Hogy a lehullott csontot fölvegye?
 Egykor selyemmel bélelt sors fiát,
 Ki köntösít fel most ruhátalant

Dér és nap ellen, szél és zápor ellen?
 Ki a szem ellen, mely megbánt, ha néz,
 Botránkozással fordul el, ha látott.
 S még inkább mint dér, zápor s szél gyötör?
 Segíts tovább, te fáradt gyenge láb,
 Segíts tovább, te gyámbot: menni kell,
 Gazdálni a mulékony életen,
 Imez bojtorjántermő zálogon;
 Még a halál, a váltó, nincsen itt. (El)

B a l g a

(ki eddig csak fejét emelgette, most fölül)
 De már evvel majd Balga sem cserél.
 Az isten-adta millyen sáporást tesz.
 Egyik lélekzet benne szomjuság,
 A másik éhezet, s a rongy miatt
 Ollyan vitorlás, mint a szélmalom;
 Mért nem lesz szélmalommá? Hát ki az,
 Ki hág fel ismét, melly ország fia,
 Olyan szemekkel, mint egy üstökös?
 Ha úgy lehetne, amint nem, talán
 A földet is kirúgná láb alól.
 De, Balga, csitt! most bölcsebb száj nyilik.

F e j e d e l e m (jő)

Égsz még, s nem égsz el, nap, mely verve
 Rengsz, s elnem omlol föld, elábalatt, [látsz?
 Mely vérjelekkel nyomta hátadat?
 Ha ölnyi térben hírem és magam
 Bőven tanyázunk, mért e hosszas út?
 Mért e hegyekkel büszke földdarab
 Egy sírhalommá nem lesz, nem nagyobbá,
 Mint mennyi kell, hogy lábamat kinyujtsam?
 Magam szeretnék lenni, mint valék,
 A földön úr, és föld a föld alatt;
 Ez a homok faj, mely mohón tenyész,

Ne mondaná, ha rajtam elmegyen:
 Imitt királynak gázolom porát.
 Le a fejről, te hitvány cifraság,
 Te csalfa fényből alkotott ragyogvány,
 El a kezekből, fejedelmi bot,
 Erőtök nincs; míg volt, én voltam az.
 Ez a kebel volt műhely ezrekért,
 Magában és magától szüntelen
 A hír s dicsőség tettein koholt. —
 Fenségben ültem, mint a bérci kő,
 Rokon szív nélkül, szörnyen egyedül,
 Az átvirrasztott éjek rémei,
 A barna gondok, szélvészhaború,
 Villám s hideg fény voltak táborom;
 Lábamnál nyílt és hervadt a virág;
 De úr valék, s betöltve a hiány.
 Egy gondolat volt, én gondoltam azt,
 Akarat csak egy volt, én akartam azt,
 S egyik végtől a másikig hatott.
 Itt várak döltek, bérc múlt, víz kitért,
 Amott merészen kelt új épület,
 A sivatag csodája, s tornyokat
 Határon túl a felhők közt viselt.
 Intettem, és egy ország pusztá lőn,
 Akartam, és egy másik támadott.
 Ki adja vissza múlt hatalmammat?

Gyermek volt a nép, bábok istenei;
 Én fölneveltem őket, báb helyett
 Kitettem a hírt, s bátor fajzatok
 Hagyták el a baromság ólait.
 Erőt nevelve, őrző gondomon
 Nagy nemzetekké serdült a világ:
 Nyakamra nőttek, s mely nagy tő valék,
 Most földre húztak önnön ágaim.

Tehettem mindent, s mindent megtevék,
Hatalmomon túl egy volt, s azt kívánták,
A mindeneknek tetszőt! nem tévém;
Mert nem tettem, és elért bajom.

Titkos haraggal mélyen s gyászosan
Mint a setét pók, szőtt az árulás,
A bizalomnak hószin fonalát.
Mely vad kezei közt tüstént megszakadt,
A rossz gyanúnak barna szálival
Fércelte össze csalfán ördögül:
S jött a hízélgés hímes köntösében,
Melly a barátság képivel kívül,
Benn szerte vonszolt arccal a boszút,
S gyilkos haragnak rejté szörnyeit.
Kellett az áldozat, s én lettem az.

Mi van még hátra? merre költözünk?
Lefeküdtem, s rám villant az ég tüze,
A föld be nem vesz: ember átkai
Fölvernek onnan, és ön álmaim
Nem hagynak alunni olyan szűk helyen.
Mely kéz mutatja most meg síromat?
Ha már letettem e nehéz fejet,
Ez a lélek, mely roppant természetével
Láng óriásként égi boltot üt,
Hol lel magának méltó temetőt?
Lázadj fel tenger, bérc, te hullj alá,
Gördülj ki, föld e fáradt láb alól,
Szakadjatok rám, égő csillagok,
Romlástok harsogása jel legyen,
Hogy egy királyi lélek sírba megy. (El)

B a l g a

Ha ez király volt, mérges lehetett.
Huh! mily kegyetlen dolgokat beszél;

Sajnálnom kéne, és csak bámulok,
Mint aki szappant vett a sajt helyett.

(A tudós mélyen elmerülve jön)

Mit látok? ó, ez cifra élet itt.

Hová botorkál szalmaszál uram,

Hová, te donga, görbe lécdarab?

Háromszor mennykő! ez van ám csehül.

Ha söprünyélből vannak emberek,

Ez a királyok. S millyen színtelen!

De tátogat már, halljuk a harist.

T u d ó s

Az élhetetlenség

És halhatatlanság

Két nagy dolog, két régi fejtörés.

Az élni nem tudónak baj, hogy él,

A halhatatlannak baj, hogy halni kell,

S melyik nagyobb, azt méltó kérdeni.

Az élhetetlen? nem tud halni is,

S ez, ami őt legárvábbá teszi;

Mert a szegény, földhöz ragadt fiú,

Kit még az ág is húz, a gyáva szív,

Kit a leány is megcsal, a bolond,

Kin a szerencse nyargal föl alá,

Az érdem, mely magára hagyva teng,

S az életen túl várja díjait;

Éjfél barátja a vak, életunt,

S kinek nejével más hivalkodik,

Ki tartományán más uralkodik,

A pénzülő, a kockák vert fia,

A szívbeteg, szerelme martaléka,

S minden reményhez esküdött bohó,

Mind ez, ha halni tudna, mily hamar

Látnók az élhetetlenségek vég baját!

Ellenben a halhatatlannak is,

Ha halni még előbb nem köllene,
 Mi könnyü dolga volna e világon.
 De így sem él, sem hal, csak tébolyog
 Lét és nem lét közt, mint a vert kuvasz,
 Kit udvarából a juhász kitilt.
 S mért élhetetlen? vagy mért halhatatlan?
 Mért élhetetlen, aki élni vágy,
 S mikor nem az, mért halhatatlan akkor?
 Élet- s halálban mért az a lehet,
 Az élhet, halhat, mért van eltörölve? —
 S én nem kívántam, hogy legyek, s vagyok!
 Majd nem kívánnék halni, s meghalok!
 S akkor, ha láttam hitványságomat,
 Tán úgy kívánnám, s meg nem halhatok!
 S örökre nem! nem! mindig nem! gyötör.
 (Homlokára üt)

Ki vagy te, aki bennem háborogsz?
 Ész, vagy nem ész? elő! hadd lássalak.
 (Merőn kinyújtott tenyerébe néz, mintha
 valamit róla elszállani látna)
 Így! pille voltál, most már lepke vagy?
 (Örjögősen előbbre lépve)
 Megállj! ne menj még, én is elmegyek. —
 Nem áll meg, elmegy, elhagy, eltűnik —
 Sötét van, álmodozunk, itt az éj. (El)

C s o n g o r

Mit láttam én, mi vándor arcokat!
 Megjöttek régi ösmerőseim.
 Nem mint a fecske, mely tavaszt jelent,
 Mint zajmadár a vészben jöttek el,
 Búmat nagyítók gyász történetekkel.
 Fordúlt szerencse ül a gazdagon
 (Szerencse hátán ült ő egykoron),
 S ki a világot rabbá tenni ment,

Most — s mennyi gyötrellemmel! halni
 Betette könyvét a tudós, s ki a [megy.
 Tudás határát érni láttatott,
 Most túl azon, kétségek tengerében,
 Mint egy veszendő sajka hányatik,
 S kormányon ész helyett a dőreség,
 Csillagra nem tekintve, céltalan
 Áll a habok közt, mellyek elnyelendik,
 S a rá agyargó szörnyeken mosolyg.
 El a világnak ál tekintetétől.
 Koldús a gazdagság, a hatalom
 Leszállt fokáról, hamvadott üszök
 A tudománynak napszövétneke,
 S közöttök a nem boldog szerelem
 Mint a magányos gerle, nyögve jár.
 El innen, a magánynak rejtekébe,
 El, ahol ember nem hagyott nyomot!
 Derűs homályban, szélmoraj között
 Az észmerengés búja ott lakik:
 Ott álmadoztat ifju képzelődést
 Elmúlt szerelm és megghiúlt remény,
 S a szív halála lassu, nem gyötör. (El)

B a l g a

Elmenjünk hát, s ne lássunk több csodát?
 S pusztába menjünk, s éktelen vadonba?
 De menni kell; ott mégis fű terem,
 S ezentúl Balga nem kényeskedik,
 Szénával él, mint a rivó szamár,
 És vízzel, mint az eb. Szegény fejem!
 Nem süt nekem már Böske lágy cipót,
 És nem vet ágyat nap leszálltakor;
 Inséggel, amint kezdtük, hagyjuk el,
 S mi a futásnak vége? döghalál. (El)

S z a b a d t é r

(Egy elvadult kert közepében)

T ü n d e, I l m a (jőnek)

T ü n d e

Vége vándor útainknak,
Állj meg, Ilma, és pihenj.

I l m a

Hála Isten! hogy megjöttünk.

T ü n d e

Itt e táj volt, e fenyér,
Hol legelsőbb andalogva,
Ültetém a szerelemnek,
A gyönyörfa sarjadékát.
Ért arany gyümölcse már,
És a vágy, s e szív elől
Elszedé a sors viharja.
Álljon újlag e helyen,
A kopárnak bámulandó
Díszé, s messze tündököljön.
És ha hű még, és hivem,
Akit nem felejt szerelmem,
Csalfa jóslat ellenére
Itt találjon enyh helyére:
De ha hűtlen, és a jóslat
Képe nem csal, akkor ah!
Hervadj, hervadj, drága fa,
Hervadásnak átka rajtad.

I l m a

Mily kegyetlen szózat ez?
Hát ha férfi hűtlen volt,
Olyan ritkaság-e az?
S egy hitetlen szív miatt

Minden férfit kell gyűlölni,
 És nem inkább kegybe venni?
 Nem jöhet szebb? vagy ha nem szebb,
 Nem jöhet jobb? és ha nem jobb,
 Nem jöhet más, aki szinte
 Férfi, mint a többi volt?
 Asszonyom, ha kérnem engedsz,
 Változtasd parancsodat;
 Kár az ilyen ritka fát,
 Egy hitetlen férfiért,
 Hervadásra vesztegetni;
 Mert, ha így megy mindenütt,
 Nem marad fa, nem marad lomb,
 S hervadásnak vége nem lesz,
 Amíg férfi és fa van.

T ü n d e

Akkor váljék bár örökre
 A természet hervataggá,
 S bú és bánat lakja azt.
 De ha boldogúl szerelmem,
 Akkor itt e pusztá domb
 Fénylakommal díszesedjék;
 E vadon, mely mint ijesztő
 Áll a néma sivatagban,
 És a hajdan ékes kertnek
 Már benőtte útait,
 Akkor mint egy éden álljon,
 S benne e kicsinded élet,
 Mint egy rózsza, úgy virítson,
 Csermelyárnak partjain.
 Harmat gyöngye hullja meg,
 Ifju napfény melegítse,
 Éji szellő hűtögesse,
 S méhajakkal, mézajakkal

Lopja róla hajnalonként
 A szerelem csókjait.
 S hervadása érje bár:
 Szép volt s édes illatú.
 De jer, Ilma, félre innen,
 Várjuk, mit hoz a szerencse.
 Lég' kicsinded szellemi,
 Gyenge Nemtők, szálljatok,
 Legyetek fám őrei.
 Minden bűnöst, minden ártót
 Tőle messze tiltsatok. (El)

Ilma

Így van! a legjobb tanács is,
 Mint a bunda nyár hevében
 Félre szugba vettetik.
 Isten hozzád, drága fa,
 Férfi hűség képe vagy,
 Elhervadtál, oda vagy! (El)

Nemtők

(éneke a légben)

Játszadózunk.

S az óra halad,

Légi lakunk

Van csillag alatt,

S a csillag, ha este mosolygva kijő,
 Tündöklük utána az égi mező.

Csillag után

Jár kis seregünk,

Menny kapuján

Át játszva megyünk,

Ki hí le, ki hí le, a földre ki hí?

A menny ragyog, ékes; a földgyönyörű.

(A nemtők egymásután földre szállanak)

E l s ő

Hop! leszálltam, itt vagyok,
Ej! be csiklandós fü ez.

M á s o d i k

Hop! leszálltam, itt vagyok,
Könnyű szellő, lengedezz.

H a r m a d i k

Hop! leszálltam, itt vagyok,
Gyenge harmat, permetezz.

N e m t ő k i r á l y

Szűzleányszív dobogása bölcsőm,
Ki kér tőlem boldogságot kölcsön?
Szűzleányszív dobogása ringat,
Ott aluszom, s a kis lány kacsingat.

Ö t ö d i k

Kedvesb illat a virágnál,
És az illat én vagyok.

H a t o d i k

Ah! leszálltam, itt vagyok,
A sohajtás én vagyok.

H e t e d i k

Szép leánynak ajakán
Minden csókért csók a vám;
Én mosolygó csók vagyok.

N y o l c a d i k

Várjatok meg, várjatok meg,
Én az égő szív vagyok.

K i l e n c e d i k

Gyönyör úrfi én vagyok,
Mit csináljunk, hadnagyok?

T ö b b e n

Játsszunk, játsszunk!

M á s o d i k

Micsodát?

N é m e l y e k
Méhcsoportot, rózsafát.

E l s ő
A királyné én leszek.

M á s o d i k
Én kis gyenge raj leszek.

T ö b b e n
Mink is, mink is raj leszünk.
Andalogva és dönögve
Ágról ágra röppenünk.

H a r m a d i k
Én virágzó rózsafa —

N e m t ő k i r á l y
Álljatok meg, itt egy ág van,
Égő töből sarjadék.
Hogy virúljon föld porában,
Itt mulassunk, itt enyelgjünk
Tiszta, édes illatában.

M á s o d i k
Adsz-e rózsát, rózsafa?

H a r m a d i k
Pille vagy, te menj tova.

M á s o d i k
Ah! nem, én kis raj vagyok,
Szánj meg, oly szomjú vagyok.

H a r m a d i k
Mit ihatnál?

M á s o d i k
Harmatot.

H a r m a d i k
S mely jutalmát adhatod?

M á s o d i k
Csókot érte vagy hatot.

Harmadik

Nem kell! nem kell!

Második

Meghalok!

Harmadik

Illatot szíjj, azt adok.

Második

Szítottam, ah s megrészegültem,

Szárnyaimmal lankadok.

Hullok, hullok, jaj lehulltam,

Rőt levelke ing alattam.

Ah! be jó itt, ah! be lágy,

Jertek, társak, itt fürödjünk.

Többen

Jertek oda, mézet szedjünk.

Rózsailat, rózsaharmat, rózsaaág,

Ah! be kedves, ah! be édes, ah! be

(A harmadikat sorra csókolják) [lágy.

Harmadik

(sírva)

Jaj nekem, jaj! hagyjatok,

Tüske szúrja lábamat.

Első

Jaj nekem, jaj! bágyadok,

Hangya csípi arcomat.

Második

Légy ijesztget, a szunyog bánt,

Hagyjuk e rossz tartományt.

Mirigy (jó)

Nemtőkirály

Hah! mi jó, mely förtelem.

Negyedik

Rá tekintni gyötrelem.

K i l e n c e d i k

Képtelen fej, fejtelen kép,
Mindene rút, maga sem szép.

E l s ő

Lába kéz, és keze láb,
Hagyjuk itt e vad csodát.

N e m t ő k i r á l y

Vissza, vissza, vissza;
A föld nem nekünk való,
Durva, zordon és csaló. (Elszállanak)

M i r í g y

Mit csinált itt e kölyökhad?
Azt tudom, hogy rá rivaszték,
S játszadozni elfelejt.
S most, aranyfa, jőj velem,
Ifjuságnak drága fája,
Tán lehull a kor homálya,
Almádat ha ízlelem.

Asszonyod már nem keres,
Mert bűvában epedezve,
Nincs e tájhoz többé kedve;
Megcsalám és oda vesz. —
Áslak, áslak, addig áslak
Körmeimmel, míg kívájlak.

(Vájni kezd a fa tövében.

A manók háromfelől jönnek)

K u r r a h

Mit találok, mely szerencse!

B e r r e h

Melly öröm, hogy összejöttünk.

D u z z o g

Szent a béke már közöttünk.

B e r r e h

Merre jártunk?

K u r r a h

A hegyen túl.

D u z z o g

Én a völgyeken mulattam.

Hát te, bátya?

B e r r e h

Tengeren túl!

Elszakadt a bocskorom.

K u r r a h

Egy boszorkányt hátba vágtam,

Elszakadt az ostorom.

D u z z o g

Fergeteg jött, a palástot

Összetépte hátamon.

B e r r e h

Mit csináljunk, mit miveljünk?

Zúg az éhség ölyve bennünk.

K u r r a h

Szép mulatság a zene,

Ím egy régi cimbalom.

B e r r e h

Én egy rozzant hegedűnek

Régi fáját hordozom.

D u z z o g

Három a szám! hangotokhoz

Bodzasípomat fuvom.

K u r r a h

Csendesen! mit látok ott?

B e r r e h

Mely dicső ág a kopáron!

K u r r a h

Halljátok tanácsomat.

Készen vár ránk a szerencse,

Csak kezet kell nyujtanunk.

B e r r e h, D u z z o g
Halljuk, halljuk.

K u r r a h

A f a o t t

Egy tündérnek égi fája
S aki azt körmével vájja,
Az Mirígy, a vén gonosz.
Rajta menjünk, megkötözzük,
Hárskötéllal összefűzzük,
Hársfa lyukba cövekeljük;
Míg világ lesz a világ,
Onnan el nem szabadúl.
A tündér ezt látni fogja,
S végtelen jutalmat ad.

B e r r e h, D u z z o g
Úgy van, úgy van, s úgy legyen,
Itt teremjünk hirtelen. (El)

M i r í g y

Ág, ki hitvány görbe ág vagy,
Hol pokolban ágazál el,
Hogy gyöködhöz nem jutok?
Vagy kívánod ezt a földet,
Hogy keresztül vájjam érted?
Megteszem!

(A manók rajta mennek)

K u r r a h

H a m e g l e h e t n e !

Most mozogj, ha tudsz, zshivány,
(Tünde és Ilma távolról látszanak)

M i r í g y

Hah! kiket lát itt szemem?
Átkozottak, összetéplek.

B e r r e h

Nem lehet!

Mirígy
Megvakítlak.
Duzzog

Nem lehet.

Mirígy
Bocsássatok,
Vagy hernyóvá változtatlak,
S pille lesz belőletek.

(A manók kacagnak)

Hah, hogy úgy van! nem lehet.
Kérni kell tán, és ígérni,
És ígértet meg nem adni. —
Oldjatok meg, gyermekim.

Kurrah
Mondd fiadnak a vizekben,
Aki békát fojtogat.

Mirígy
Maszlagot nyelétek-e,
Hogy reám dühültetek?

Berreh
Tán nem ösmerünk, zshivány?

Duzzog
Jersze, száradj meg a fán.

Mirígy
Mely bohóság tőletek?
E fa, látjátok, magában
Áll előttünk, elhagyatva;
Mert szerelmes ültetőjét
Megcsalám, és nem jön érte,
Átokkal néz e vidékre.
S mind e kincs nekünk marad.
Én tevém; de osztózunk,
Oldjatok meg, oldjatok meg,
És felesbe osztózunk.

K u r r a h

Új csalással súlyosodtál,
 Hogy lepottyanj, mint a vackor,
 S végezd undok létedet.
 Jer, kövess, nincs irgalom:
 Hársfa lyukban fogsz hüselni.
 Zárva, fogva mindörökre,
 S élni, míg rossz lelked élhet;
 Jer, ne szólj, mert mind hiába!
 Egyszer szólj csak életedben,
 Ezred évi rejtekedben,
 Akkor is azt: jaj nekem!
 (A manók hurcolják Mirígyet)

M i r í g y

Éj legyen napfényetek,
 Méreg minden étketek;
 Mérges harmat hintse meg,
 És utálat főzze meg.

B e r r e h

Hadd beszéljen, míg beszélhet.

D u z z o g

Hársfa lyukban majd regélhet.

M i r í g y

Nyomorogjon lelketek,
 Béna koldús testetek,
 Mint a rossz szekér legyen;
 Fájjon ülve, fájjon állva,
 Csikorogjon ébren, alva,
 És ijesszen álmotokból.
 Legvidámabb mulatástok
 Fogcsikorgatás legyen.

K u r r a h

Jól van, jól öreg; de menjünk:
 Vagy szorítsak torkodon!

Mirigy

Jaj nekem!

Kurrah

Ha, csak hogy jajgatsz!

Jőj sietve, és ne nyögj. (El)

(Tünde és Ilma, kik eddig rejtekben állottak, előjönnek.)

Tünde

Mit kell végre hallanom!

E gonosznak áldozatja

Voltanak hát üdveim?

Most gyanítom csalaít,

S borzadozva nézek vissza,

Mint ki örvényt lát nyomában,

Mellyen átkelt, szembehúnyva.

Csongor, ah! gyanúm megölt

Egy lakót, a bizodalmat

E kebelben, mely hived;

Most az újra éledez,

S éledése több öröm,

Mint birása volt előbb.

S Éj, ki nem nagy bűnömért

Fényházamból számkivettél,

S kis gyönyört és kéjt ígértél,

Add meg őket, s nem sohajtok

Fogyhatatlan évekért.

(A manók visszajönnek s Tünde előtt térdre borúlnak)

Keljetek fel, barna szolgák.

Mindent láttam és tudok.

Keljetek fel, már ezentúl

Udvaromnak népei,

Gazdagon jutalmaimmal,

Bőven, fényben fogtok élni.

K u r r a h

Hála érte, hála s áldás!

B e r r e h

Mit parancsolsz, hogy tegyünk?

D u z z o g

Mit kívánsz, hogy ne tegyünk?

T ü n d e

E vidéken rejtekezve,

Vizsga lesben álljatok,

És ha kit látandotok

A fatőben megpihenni,

Tartsátok meg itt kötözve,

S jőjetez hírt mondani. (El)

K u r r a h

Teljesítve lesz parancsod. (Ilmához)

S lányasszonyka meg sem állna!

Vagy nem ösmer, úgy-e bár?

I l m a

Hát ki ösmer téged, undok?

K u r r a h

Aki egykor fenn a kertben,

Balga néven nevezett,

S csókjával megenyvezett.

I l m a

Hát te volnál? meglehet.

Ösmerem lépésedet.

K u r r a h

És, ha kérdenem szabad,

Mily neműnek ösmered?

I l m a

Sánta voltál, most bicegsz.

K u r r a h

Kedves! — ó hagy illetem meg

Szép ruhája fodrait.

I l m a

Majd letépem, fúlj meg rajtok. (El)

D u z z o g

Vajjon! lássa bár az ember,
A hernyóból pille lett.

B e r r e h

Ráröpült a csipkefára,
S pillangója elveszett.

K u r r a h

Mit csevegtek? kémekedve,
Jertek, álljunk leshelyünkre:
A jutalmak napja vár. (El)

C s o n g o r (jó)

Meddig égsz még e kebelben,
Mint szorúlt tűz a hegyekben,
Ó, beteg szív régi búja?
Legrettentőbb háborúd
E kebelt még meddig dúlja?
A kívánság elhagyott,
Mely, mint rózsaaajku méh,
Últ gyönyörnek kútfejénél;
Mely keservim éjjelébe,
Szebb jövőnek küldte fényét,
A reménység elhagyott;
Csak te vagy hű, csak te vagy társ,
Szűnhetetlen gyöttelelem;
Tél a szívnek, tél az észnek
Kétségbeejtő szerelem,
Csak te nem hagysz, s mint sötét por,
Mint felhő a vész elől,
Hasztalan fut szűm előled.

(Amanókleseikbőlkirohannaksmegragadják)

D u z z o g

Aki lelked van! megállj.

B e r r e h

Meg ne moccanj.

C s o n g o r

Hol vagyok?

Mely szilaj hang zúg fülembe?

Ó ebek, hát véretekkel

Fessem a mezőt? el innen,

Vagy vasat nyel aki bánt.

K u r r a h

Ember, add meg magadat,

Éhen vesztél volna úgyis,

Most majd fellógasztanak. (Megkötözik)

B e r r e h

Felmagasztalunk, ne búsulj.

D u z z o g

Ej! tudom, hogy majd lejőnél,

Ha szemedbe pillant a dél.

K u r r a h

Nem nem! jobb ott a magasban,

Szellő hűti talpait.

B e r r e h

Varju száll a homlokára.

D u z z o g

Kár! kár! kár! szemét kívájjja.

Jó éjszakát.

B e r r e h

Jó éjszakát.

K u r r a h

Nemsokára látjuk egymást.

(A manók el)

C s o n g o r

Csongor! erre kell-e jutnod,

Hogy szerencséd alkonyán

Pór kezek kötözzenek meg,

És gunyolják sorsodat?
 Hát vitézlő karjaidnak
 Hol maradt el pártfogása?
 Félni nem tudó szivednek
 Győzhetetlen bátorsága
 Hol maradt az áruló el,
 Pór kezeiktől hogy ne vessz el?
 Haj, nem ők! a fájdalom,
 A kegyetlen ölyv, s a bánat
 Győztek engem, s kötve tartják
 Rég kifáradt lelkemet.
 Hogy romoljak el, mi szükség
 Ellenimnek összegyűlni?
 Ellensége én magamnak
 Többet ártok, mint ölőim,
 Többet, mint a várt halál.

(Zene távolról)

Hah! mi ez? mely hangzatok,
 Mely varázsos zengemény?
 Mért kelnek ki sírjaikból
 A kívánság és remény?
 Mért boronganak szememben
 Boldog álmok képei,
 S mintha lelkem újra élne,
 A szerelmnek és örömnél
 Várja vendég népeit.
 Engedek már, engedek,
 A megrendült idegeknek
 Nyugalom kell s enyhület.
 Fájdalom! jó éjszakát,
 Csongor búcsút mond örökre,
 S kedvesének szép szeméről
 És gyönyörű álmodik.

(Lefekszik a fa tövébe és elszúnyad. Tünde
s a manók jönnek)

K u r r a h

Nézd kegyelmes asszonyom,
Híveid mit cselekedtünk,
Egy zsványt itt megkötöttünk.

T ü n d e

Ő az, ő az — ó örök sors,
Melly örömdíjt nevelél föl,
Annyi búnak kínain! (A manókhoz)
Oldjátok meg őt vigyázva,
S őrhelyére mindenik
Álljon el, míg híva nem lesz.

(A manók feloldják Csongort, s elmennek)

Ó! kit e szív dobbanása
Megjövendőlt vágyaimnak,
Csongor, itt vagy, karjaimtól
Többé el nem távozandó.
Megkötöttek, Csongor; ah nem
Íly kötelre vagy te méltó.
Lelkeinket oldhatatlan
És szelídebb lánc köti.
Még is e virágfüzért,
A vadonnak koszorúját,
Vedd s viseld, míg visszatérek,
És nyugodjál; még nem illik
Megzavarnom álmodat.
Több gyönyörrel várom én azt,
Földeríteni; még nyugodjál,
S álmodd boldogságomat.
(Indúl. Balga Ilmát hurcolva jó)

B a l g a

Hát hitetlen álnok asszony,
Így kell futnod a világon,

Mintha férjed már nem élne?
 Hányszor éhezém miattad,
 Hány ezerszer szomjuhoztam,
 Korhely, hitszegő teremtmény!
 És te — ördög tudja jobban —
 Addig merre sátoroztál,
 Hol nevettél, hol mulattál!
 Özvegyasszony képiben
 Így kell csalnod a világot?
 Állj meg, s valld ki bűnödöt,
 Vagy tudom, hogy addig ütlek,
 Míg gombóccá változol.

T ü n d e

Mely időtlen szóvitály ez?

I l m a

Ah! segíts meg; a kegyetlen
 Balga megjött, és veréssel
 S szidalommal üdvözöl.

T ü n d e (Balgához)

Vakmerő! bocsásd el őt.

B a l g a (Elbocsájtja Ilmát)

Im, kegyelmes asszonyom —

T ü n d e

És te, Ilma, mit határozál?
 Válassz közte és közötttem,
 Mondd el: mégy-e, vagy maradsz?

I l m a (szünet után)

Jobb szeretném mind a kettőt:

Menni is, maradni is.

T ü n d e

Úgy legyen hát. Most vonúlj el,
 Légy hatalmas férjeden,
 S büntetésül addig hízlald,
 Míg mozogni s enni tud.

B a l g a

Ah! kegyelmes asszonyom,
Csókolom kis lábaidnak
Legparányibb ujjait.

T ü n d e

Sok szerencsét! — Ilma, tedd, hogy
Boldogságom ünnepén
Senki itt ne háborítson. (El)

I l m a

Jer, te gyilkos.

B a l g a

Ó, te méz!

I l m a

Most az egyszer megbocsátok.
S elfelejtem a pofont.

B a l g a (megöleli)

Ó, te drága oldalcsonst.

(Mindketten el. Kevés idő múlva nagy rop-
panással egy fényes palota emelkedik a tün-
dérfa ellenében. Csongor fölébred.)

C s o n g o r

Hah, mi bájra ébredek?
Mely szokatlan fény ömöl rám?
A lakatlan bús vadonból
E virágzó tömkeleg!
Mily szerencsés változás ez?
Mit jelent e rózsalánc,
Mely lehabzik vállaimról?
S e gyönyörfa, melly az emlék
Tükörével a mosolygó
Múltba visszaboldogít?
Mit jelent a fénylak ott,
Bámulandó koronája
A kopárnak? mindezek

Mely hatalmas kéz csodái?
 És valók-e? vagy talán
 A hiú lég tűneményi,
 S csúfolódnak álmaimmal?
 (Tünde s utána hat kísérő leányi jőnek,
                     fátyolozva)

Mit szemlélek? mely sereg
 Jő a fénylaktól elém?
 És ki az, ki oly dicsőn
 Jár elől a szép seregben?
 Mely hatalmas csillagoknak
 Fénye jő itt eltakarva?
 Mért remegnek ízeim,
 S mint a megrezzent ideg,
 Mért ad e szív kétesen
 Fájdalomnak és örömnek
 Egybetévedt hangjait?
 Elborúlok e helyen,
 Tisztelettel elborúlva,
 Lászon ösmert és nem ösmert,
 S már imádott asszonyom.

T ü n d e

(egyedül közelebb jő)

Útas, aki e magánynak
 Sérthetetlen szent határit
 Általhágni nem remegtél,
 Vakmerő te, szólj, ki vagy,
 Mellyik tartomány lakója,
 Mily szüléknek gyermeke?

C s o n g o r

Haj! ne kérdezd honnomat!
 Mely csapongva jár az égben,
 A madárnak fészke van,
 Mely ijedve fut vadásztól,

A kis őznek völgy ölében
 Nyúgodalmas berke van!
 Mely panasszal csörgedez
 A kietlen messzeségben,
 A pataknak medre van;
 Még a hold is, a mosolygó
 Fájdalommal messze bolygó,
 Végre békés hont talál,
 Bérc mögé nyugonni száll.
 Elhagyottabb én ezeknél,
 Ah, én hontalan vagyok,
 S a szülék, e lét adói,
 Mennyi kínnak, gyötremeznek,
 Szívemészto üldözetnek
 Szültek átkos gyermeket!

T ü n d e

Vajha sorsnak üldözötte
 Elkerülted volna e tájt,
 S most ne érne itt veszély.
 Én, szánód bár és barátod
 Annyi búdnak hallatára,
 Még sem irgalmazhatok:
 Büntetésed szabva van már
 Visszavonhatatlanúl.

C s o n g o r

Mond ki bátran, és ne késsél
 Megnyugtatni lelkemet.
 Mondj halált rám, s ajkaidról
 Azt öröm lesz elfogadnom.

T ü n d e

A halál nem büntetése
 Annak, aki halni vágy.
 Várj egyébre, s óva válassz,
 Mert választanod szabad:

„Vagy bolyongnod a vadonban
 Kell siralmas végedig,
 Míg csak bűnak és nyomornak
 Rajtad kedve telhetik.
 Ön magadnak üldözője,
 Kór eszednek álmival,
 Futni fogsz és célt nem érni,
 Míg reményed oda hal;
 S akkor fájó zsibbadásban
 Únalomtól betegen
 Hamvadozni fogsz sötétül,
 Mint csillag mely lemegyen.
 A ridegség s elhagyottság
 Lesznek néma társaid,
 A szív többé nem vigasztal,
 És az ész megszorít —“

C s o n g o r

Szűnj meg, szűnj meg, és ne mondd el
 Régi szenvedésimet.
 A ridegség s elhagyottság
 Voltak úti társaim,
 Vagy ha ők nem, üldözőim,
 Válhatatlan kínaim.
 Már e büntetést kiállám,
 E tovább eltűrhetetlent:
 Mondj más sorsot, mondj halált rám,
 S esküszöm, nem mondok ellent.

T ü n d e

Ám, ha ez nem volna tetsző,
 S büntetésnek sanyarú,
 Halld meg, egy más sorsod is vár,
 Nem kevésbbé szomorú:
 E virágos csendligetben
 A szerelem hív ölében,

Mint a halmok csermelyének,
 Gyöngyvirággal koszorúzva,
 Víg dalokkal hangadozva,
 Kell lefolyni életednek.
 Hű kebelnek dobogása
 Lesz bölcsője álmaidnak,
 Hév ajaknak csókadása,
 Megfejtője vágyaidnak,
 A gyönyörrel fogsz fekünni,
 A gyönyörrel ébredezni,
 S elmúlt napjaid keserve,
 Boldogságba eltemetve,
 Mint regében ó csoda
 Vissza fog mosolygani,
 S több örömnek lesz oka,
 Nézz körül, s ha tartja kedved,
 E gyönyörfa és ama lak
 Bús viránynak mezején
 Mind reád vár, mint sajátod,
 S boldog alkotójok — én.

(Hirtelen félrevonja fátyolát)

C s o n g o r

Tünde! — ah, vagy még ne higgyem
 A csalóka tűneményt
 E szavaknak, e szemeknek?
 Jaj, ha mégis álmodom!
 Nem, nem, e szem és az arc
 E kar és a rózsaujjak,
 E sugárból alkotott test,
 És e minden oly dicsően
 Egy tökélybe összetéve,
 Nem lehet más, nem lehet több;
 Egy van ily kép mindörökké
 S csalhatatlanul való.

Tünde, Tünde, ah, te vagy!
S annyi szenvedés után
Nyugszom égi kebleden!
Sírok égi kebleden! (Megöleli)
S szívom istenajkaidnak
Halhatatlan csókjait.

T ü n d e

Csongor, ah, elfárad a szó,
És az ész elégtelen
Elgondolni, elbeszélni,
Amit e megáradott szív
Boldogsága tengerében
Érez és tud, sejt s ohajt.
Jer, nyugodjál e karok közt,
S hagyj nyugonnom karjaid közt.
Háboríthatatlanul
Így fogunk mi csendben élni,
S a bajoktól messze lenni;
Hagyd virágzó ajkaidnak
Rám omolni csókjait,
És fogadd el ajkaimnak
Szívből áradt választ.
Megzavarhatatlanul
Így fogunk mi kéjben élni,
S a világgal nem cserélni.

(A kísérő leánykák mindinkább elvonulnak,
míg utóbb nem látszanak. Azonban az arany
alma hull s messziről ím ez ének hallatik:)

Éjfél van, az éj rideg és szomorú,
Gyászosra hanyatlik az égi ború:
Jőj, kedves, örülni az éjbe velem,
Ébren maga van csak az egy szerelem.

UTÓSZÓ

ily különös, hogy a világirodalom legszebb filozófiai költeményei sokszor a népköltészet egyszerű szimbolumait használják föl a legmagasabb röppenésű gondolatok kifejezésére. Mintha az emberi szellem legvégső, leghatalmasabb szintéziseiben odajutna vissza, ahol a gondolat először ébred öntudatlan álmaiból sapoézis egyszerű és naiv virágaiban bontja ki szárnyait. Végso egyszerűség és végső egység, a bölcsesség alfája és omegája ezekben az ősi képekben találkozik és olvad össze.

Vörösmarty harmincéves korában írta a Csongor és Tündét, tehát neki valóban túl az „emberélet útjának felén,” abban a korban, mikor az ifjúság első szenvedélyeit kitombolva, örömeit és csalódásait végigizelve költészetben és életben egyaránt ráeszmél először arra a nagy problémára, mi az élet célja, mi az emberi boldogság? S a feletet a középkori magyar verses népmese, Árgirus és Tündér Ilona története adja meg allegorikus formá-

ban. Árgirus-Csongor az élet keserű tapasztalatain és viszontagságain keresztül hajszojja Ilona-Tündét, kit egyszer elvesztett, mint az ember a gyermekkori boldogságot, s kit csak számtalan szenvedés, kiábrándulás után talál meg szinte véletlenül, a sorsnak épolyan szeszélyes fordulatával, mint amilyen eddig hányta vetette, mikor már-már kétségbeesik az éjtszakában, a „szív többé nem vigasztalja és az ész megszomorítja,” megtalálja a szerelemben, abban a diadalmas szerelemben, mely amilyen váratlanul éri az embert, olyan ellenállhatatlan, s győzedelmeskedik az éj minden sötét hatalma fölött.

Jőj, kedves, örülni az éjbe velem,
Ébren maga van csak az egy szerelem.

Ez a kilobbanó ének, mellyel a hatalmas és élettől duzzadó, fantasztikus és minden fantasztikumon keresztül annyira realisztikus drámai költemény bezárul, legjobban kifejezi a férfi Vörösmartynak még minden elboruláson keresztül is érvényesülő életvágyát. Ez a költemény ép annyira érezteti az emberi életnek tarka-barkaságát, sokféle örömét és bánatát, sokféle vágyát és sokfelé keresgélő emberbogarait, mint magának a költőnek legbensőbb drámáját, mikor a legszörnyűbb kísértések szakadécai között megtalálja azt az utat, mely költői természetéhez legjobban illett, a mindent megváltó szenvedélyét.

Tegyük még hozzá, amit már százszor elismételték, de százegyszer sem szabad említetlenül hagyni: a magyar költői nyelv ebben a műalkotásban éri el első nagy, talán

legnagyobb diadalát. A simulékony, Proteusz-szerű trocheusok, melyek a fantasztikus és naturalisztikus jeleneteket egyformán érzékelhetővé teszik, egyformán illenek az álmodozó Csongor és a folyton éhes-szomjas Balga, a rejtélyes Tünde és a rejtély nélküli Ilma, a veszekedő ördögfiak, a gonosz intrikus Mirigy és a légies Nemtők szájába, a méltóságteljes, tragikus jambusok az Éj asszonyának és a vándoroknak mélyértelmű szavaiban, olyan gazdag hangszereléssel szólalnak meg, mely valóban méltó ehhez az élet egész gazdagságát, minden szépségét és rútságát szimbolizáló költeményhez.

Budapest, 1921. szeptember havában.

KIRÁLY GYÖRGY.

---

* K N E R I Z I D O R *

NYOMTATTA GYOMÁN

KÖNYVNYOMTATÓ MCMXXI.

* E S Z T E N D Ő B E N *

VÖRÖSMARTY MIHÁLY
„CSONGOR ÉS TÜNDE“

CIMŰ SZINJÁTÉKA A

KNER-KLASSZIKUSOK

VIII. KÖTETE.

MEGJELENT 1200 PÉLDÁNYBAN.
A FAMETSZÉSŰ KÖNYVDISZKET

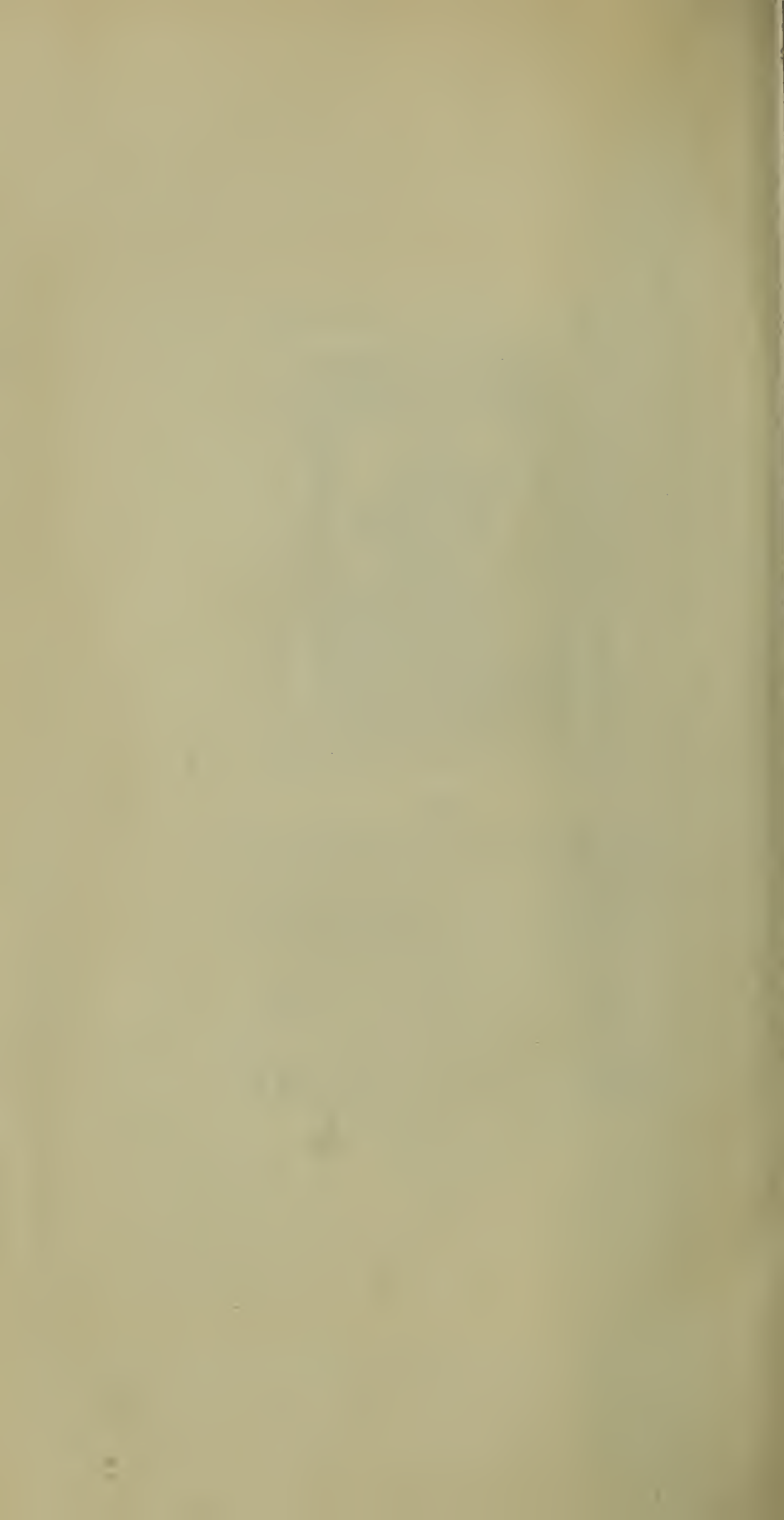
KOZMA LAJOS

RAJZOLTA

614735

Vörösmarty, Mihály
Csongor és Tünde.

LaEur
V9545cs

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

